

Arrest

nr. 206 787 van 13 juli 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERSTREPEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 16 november 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 oktober 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 april 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 mei 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. SCHELLEMANS, loco advocaat K. VERSTREPEN, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 11 september 2015 een verzoek om internationale bescherming in. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoekster op 7 december 2015 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS). Verzoekster wordt door het CGVS gehoord op 5 april 2016 en op 17 juli 2017.

1.2. Op 12 oktober 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. *Feitenrelaas*

U verklaarde de Irakese nationaliteit te hebben en een sjiit te zijn. U verklaarde geboren te zijn op 1 januari 1987 in Irak, te Bagdad. U woonde er in de wijk Hurriyah.

Vanaf uw 6 jaar woonde u in de wijk Dora en omwille van het sektarisch geweld verhuisde u in 2007 terug naar de wijk Hurriyah.

In 2008 werd uw vader, [M.S.H.] [...], benoemd door de gemeenteraad als verantwoordelijke voor de Sahwa – coalities tussen tribale sjeiks die samenwerkten om de stabiliteit in gemeenschappen en wijken te verzekeren - binnen het gebied al-Hurriyah. Uw vader verzamelde informatie over militieleden en leden van terroristische groeperingen in de wijk en hij gaf deze informatie door aan de Amerikanen. Uw broer [H.] werkte sinds 2008 ook bij de Sahwa en hij hielp uw vader met zijn werk voor de Sahwa tot hij vertrok in 2010.

Uw vader werd omwille van zijn werk voor de Sahwa verschillende keren het slachtoffer van een moordpoging. De eerste keer was een aanval op uw woning in de wijk Hurriyah de Tweede begin 2008. Na deze aanval verhuisde u samen met uw vader en uw familie naar Hurriyah de Derde waar uw huis opnieuw werd beschoten. Nadien werd uw vader het slachtoffer van een laatste moordpoging toen hij met zijn wagen aan het rijden was door het centrum van Hurriyah. Naar aanleiding van deze laatste beschieting besloot uw vader het land te verlaten in 2010. Uw vader diende een asielaanvraag in België in op 3 november 2010 en hij werd op 27 april 2011 erkend als vluchteling.

Naast de problemen van uw vader werden verschillende van uw neven vermoord omwille van het feit dat uw familie werkte voor de Sahwa. Uw neef [B.G.] werd in 2008 dichtbij zijn huis vermoord. Na het vertrek van uw vader uit Irak werd uw neef [H.G.] in 2010 in zijn winkel vermoord door leden van dezelfde militie die uw neef [B.G.] hadden vermoord, nl. het Mehdi leger. Uw broer was hierbij aanwezig en toen hij probeerde te ontsnappen, viel hij en brak hij zijn schouder. Ten slotte, werd ook uw neef [B.M.] vermoord door dezelfde milities.

Na het vertrek van uw vader in 2010 woonde u afwisselend bij uw broer en uw zus. U had psychologische problemen in die periode en u had het moeilijk om te eten en te slapen. U ging hiervoor naar een psycholoog in het Kahdimiya ziekenhuis die u medicatie voorschreef.

Op donderdag 11 juni 2015 verliet uw broer om 17 uur 's avonds zijn woning om boodschappen te doen. Toen hij de deur achter zich dichtdeed werd hij beschoten vanuit een wagen. Hij rende tot bij het huis van zijn buur [A.F.]. Toen hij bij hem aankwam telefoneerde hij naar een bevriende officier – [Y.] - en hij vroeg hem om hulp. Hij verliet snel het huis van [A.F.] en [Y.] kwam hem ophalen aan een lokaal zorgcentrum. Toen hij in de auto zat bij [Y.], kreeg hij telefoon van [A.F.] die hem vertelde dat alles in orde was met zijn familie. Uw schoonzus kon samen met de kinderen vluchten via het dak naar de burens. Uw broer ging vervolgens naar het politiebureau en diende daar een klacht in. Hij ontving daar het nieuws dat zijn wagen in brand was gestoken. De politie sleepte zijn wagen vervolgens naar het politiebureau. Toen de procedure bij de politie afgerond was, belde hij naar zijn vriend [A.A.]. Hij kwam hem oppikken en uw broer overnachtte de volgende nacht bij hem thuis. Nadien verbleef hij steeds op zijn werk in Saliyah.

De zondag volgend op het incident ging uw broer naar de rechtbank. Hij moest een verklaring afleggen over wat hem overkomen was. In de weken na het incident sprak hij wekelijks af met zijn vrouw in het huis van uw zus zodat hij de kinderen kon zien.

Ongeveer 5 dagen voor uw vertrek uit Irak bracht uw moeder u op de hoogte van het feit dat u broer [H.] Irak zou verlaten en u met hem kon meegaan.

U verliet Irak op 24 augustus 2015 samen met het gezin van uw broer en u nam het vliegtuig vanuit Najaf naar Turkije. Vanuit Turkije reisde u met de boot naar Griekenland. U zette vanuit Griekenland uw reisweg verder over land en reisde onder meer door Macedonië, Servië, Hongarije, Oostenrijk en Duitsland om op 9 september 2015 in België aan te komen. U diende uw asielaanvraag in België in op 11 september 2015 samen met uw broer en uw schoonzus [S.] [...].

Na uw vertrek werd het huis van uw broer eind december 2016 in brand gestoken. Hij had het net verhuurd aan de zoon van zijn buurman [A.M.A.].

Ter staving van uw asielrelaas legde u volgende documenten voor: uw identiteitskaart, de woonstkaart van uw vader, uw nationaliteitsbewijs, uw studieresultaten en een psychologisch attest uit Irak en België.

Voorts dient te worden opgemerkt dat uw oom [M.F.H.] [...] op 24 maart 2007 een asielaanvraag indiende in België en op 28 november 2007 erkend werd als vluchteling.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u zich voor uw asielaanvraag beroept op de feiten die ook uw broer [A.H.S.H.] [...] inroept (CGVS I, pg. 15-27). In het kader van de asielaanvraag van uw man ging het Commissariaat-Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen over tot de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van het subsidiaire beschermingsstatuut. Bijgevolg kan ook voor u tot eenzelfde beslissing besloten genomen worden.

Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissing aangaande de asielaanvraag van uw broer is genomen, dient verwezen te worden naar de motivering van de beslissing in zijn hoofde:

"U vreest bij een terugkeer naar Irak vermoord te worden door militieleden van het Mehdi leger omwille van het feit dat u en uw vader voor de Sahwa gewerkt hadden. Uw vader was omwille hiervan reeds het land ontvlucht in 2010 en verschillende van uw familieleden zouden omwille hiervan vermoord zijn. Na het vertrek van uw vader zou u zelf nog voortdurend problemen gekend hebben met het Mehdi leger omwille van het werk dat u had verricht voor de Sahwa.

Zoals hierboven reeds vermeld, was uw vader in 2010 gevlucht uit Irak en werd hij in 2011 erkend als vluchteling. Uw vader werd op dat moment erkend als vluchteling op basis van zijn profiel, nl. het feit dat hij een belangrijke persoon – sjeik – binnen uw stam was en een voorname rol speelde binnen de Sahwa. Er werd hierbij bovendien rekening gehouden met de toenmalige veiligheidscontext in Bagdad. De erkenning van uw vader als vluchteling leidt, gelet op het bovenstaande, niet automatisch tot een toekenning van de vluchtelingenstatus in hoofde van u, uw vrouw en uw zus. Het Commissariaat-generaal (CGVS) beoordeelt elke asielaanvraag immers op individuele basis. U bent 5 jaar langer in Irak gebleven dan uw vader en het CGVS is van oordeel dat u daar geen geloofwaardige feiten gekend hebt die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Het Commissariaat-generaal (CGVS) meent immers dat uw asielrelaas ongeloofwaardig is.

Vooreerst legden u, uw zus [R.] en uw vader tegenstrijdige en weinig coherente verklaringen af over de bedreigingen die uw vader en jullie als gezin zouden gekend hebben naar aanleiding van het werk van uw vader voor de Sahwa, voor het diens vertrek uit Irak.

Zo legden u en uw vader inconsistente verklaringen af over de directe aanleiding voor het vertrek van uw vader uit Irak en het aantal aanvallen dat had plaatsgevonden op de woning van uw vader. Uw vader verklaarde tijdens het gehoor op het CGVS dat ze zijn huis drie keer beschoten hadden (CGVS vader, pg. 12). U beweerde eveneens dat uw vader drie moordpogingen had gekend maar u situeerde er slechts twee bij hem thuis. U verklaarde dat toen uw vader in de wijk Hurriyah de Tweede woonde, de woning twee keer beschoten werd. Daarna zou uw vader verhuisd zijn naar het huis in Dour al-Nobat en ongeveer twee maanden voor zijn vertrek beschoten zijn in zijn wagen (CGVS II, pg. 7, 8 & 9). Uw vader maakte echter zowel tijdens zijn interview bij DVZ als tijdens het gehoor op het CGVS nergens melding van de beschieting in de wagen die de aanleiding zou vormen voor zijn vertrek. Uw vader vermeldde enkel een laatste dreigbrief in september en toen hem gevraagd werd of er nog momenten waren waarbij hij persoonlijk bedreigd werd, verklaarde hij: "soms werd ons huis beschoten, en de zoon van mijn broer [B.] had een winkel, in 2008 werd hij gedood in zijn winkel omdat hij familie is (CGVS vader, pg. 17)". Uw vader verklaarde bovendien tijdens het gehoor bij DVZ dat de dreigbrief in september 2010 de aanleiding vormde voor zijn vertrek uit Irak (Verklaring DVZ vader, vragenlijst

CGVS, vraagnr. 5). Het feit dat u en uw vader inconsistente verklaringen aflegden over de directe aanleiding voor zijn vertrek uit Irak, nl. dat u beweerde dat hij vertrok omwille van een beschieting in een wagen en uw vader beweerde dat hij vertrok omwille van een dreigbrief en nergens melding maakte van deze beschieting, en dat u en uw vader inconsistente verklaringen aflegden over het aantal beschietingen van zijn woning, waarbij uw vader verklaarde dat zijn woning drie keer beschoten werd en u het had over 2 beschietingen, ondermijnt op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van de bedreigingen die aan het adres van u en uw familie werden geuit omwille van het werk dat uw familie uitvoerde voor de Sahwa. Er kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat u en uw vader over dermate ernstige feiten samenhangende verklaringen afleggen en dat uw vader, wanneer de beschieting in zijn wagen werkelijk de directe aanleiding voor zijn vertrek uit Irak zou zijn, dit spontaan zou vermelden bij de registratie van zijn asielaanvraag bij DVZ of tijdens het gehoor op het CGVS.

Bovendien waren de verklaringen die uw zus [R.] aflegde over de bedreigingen die uw vader ontvangen zou hebben voor zijn vertrek uit Irak inconsistent met de verklaringen die u en uw vader hierover aflegden. Zo verklaarde uw zus tijdens het tweede gehoor bij het CGVS dat het huis in de wijk Hurriyah de tweede één keer beschoten werd. Er werd haar hierbij nogmaals expliciet de vraag gesteld of de woning in Hurriyah de Tweede slechts één keer beschoten werd, waarop uw zus bevestigend antwoordde (CGVS zus [R.] II, pg. 4). Daarna zou volgens uw zus het huis in de wijk Hurriyah de Derde één keer beschoten zijn. Vervolgens verklaarde uw zus dat uw vader voor zijn vertrek nog één keer beschoten werd in zijn wagen (CGVS zus [R.] II, pg. 4, 5 & 6). Dergelijke verklaringen staan in schril contrast met de verklaringen van u en uw vader hierover. U beweerde immers dat de woning in Hurriyah de Tweede twee keer beschoten werd - en niet één keer zoals uw zus verklaarde - en u zei niets over de beschieting van de woning die in Hurriyah de Derde had plaatsgevonden (CGVS II, pg. 7). Daarnaast verklaarde uw vader dat zijn woning drie keer beschoten werd en niet twee keren zoals uw zus verklaarde (CGVS vader, pg. 12). Toen uw zus met deze tegenstrijdige verklaringen werd geconfronteerd bleef ze in eerste instantie vasthouden aan haar relaas. Voorts verwees ze naar haar psychologische toestand die haar zou belemmeren om alles precies te weten (CGVS zus [R.] II, pg. 6). Uit de verklaringen van uw zus blijkt echter niet dat het voor haar onmogelijk is om een coherent relaas te vertellen. Zo kon uw zus wel coherente verklaringen afleggen over de plekken waar ze gewoond had en wanneer ze verhuisd was van Dora naar Hurriyah. Daarnaast kon ze consistente verklaringen afleggen over het jaar waarin uw vader uit Irak vertrokken was (CGVS zus [R.] II, pg. 2. & CGVS zus [R.] I, pg. 8). Uw zus kon bovendien ook coherente verklaringen afleggen over het onderwijs dat ze genoten heeft (CGVS zus [R.] I, pg. 6 & 7). De verklaringen die uw zus aflegde omtrent haar psychologische toestand zijn dan ook niet afdoende om dergelijke flagrante tegenstrijdigheden te verklaren. Het feit dat u en uw familie tegenstrijdige verklaringen aflegden over de bedreigingen die de aanleiding vormden voor het vertrek van uw vader, doet ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Er kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat u en uw familie - uw vader en uw zus - over dergelijke ingrijpende en ernstige feiten - beschietingen bij uw zus en uw vader thuis en beschietingen van uw vader in zijn wagen - consistente en samenhangende verklaringen afleggen.

Verder bleek na de gehoren bij het CGVS en na grondige analyse van de gehoorverslagen dat u en uw zus [R.] inconsistente verklaringen aflegden over de plek waar de laatste beschieting van de woning van uw vader plaatsvond en over de laatste woonplaats van uw vader in Irak. Zo beweerde u dat uw vader na de beschieting in Hurriyah de Tweede verhuisde naar Dour al-Nobat. Vervolgens zou uw vader beschoten zijn toen hij met zijn wagen in het centrum van Hurriyah aan het rijden was (CGVS II, pg. 8). Uw zus verklaarde echter dat ze nadat ze terugkeerde naar Hurriyah eerst in Dour al-Nobat woonde, vervolgens in Hurriyah de Tweede woonde en na de beschieting in Hurriyah de Tweede, verhuisde naar Hurriyah de Derde waar hun huis voor een laatste keer beschoten werd (CGVS zus [R.] II, pg. 4, 5 & 6). Uw zus beweerde bovendien dat dit de laatste plek was waar ze samen met haar vader gewoond heeft (CGVS zus [R.] I, pg. 8). Het feit dat u en uw zus tegenstrijdige verklaringen aflegden over de plaats waar het huis van uw vader voor het laatst beschoten werd - waarbij u beweerde dat de laatste beschieting van zijn woning plaatsvond in Hurriyah de Tweede en uw zus beweerde dat dit in Hurriyah de Derde was - én over de laatste woonplaats van uw vader voor zijn vertrek uit Irak - waarbij u verklaarde dat hij naar Dour al-Nobat verhuisde en uw zus verklaarde dat hij in Hurriyah de Derde woonde - ondergraaft verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Er kan immers redelijkerwijze van u en uw zus verwacht worden dat u en uw zus over de plaats waar de beschietingen van de woning van uw vader plaatsvonden en de laatste woonplaats van uw vader voor zijn vertrek uit Irak samenhangende verklaringen afleggen, aangezien uw zus in deze periode samenwoonde met haar vader en u met uw vader samenwerkte en u volgens uw vrouw uw vader van en naar het werk vervoerde (CGVS zus [R.] I, pg 8; CGVS II, pg. 5; CGVS vrouw II, pg. 6).

Voorts legde uw zus [R.] weinig consistente verklaringen af over de directe aanleiding voor het vertrek van uw vader uit Irak. Zo vermeldde uw zus op geen enkel moment tijdens de registratie van haar asielaanvraag bij DVZ of tijdens het eerste gehoor bij het CGVS dat uw vader in zijn wagen beschoten werd en dat dit de aanleiding voor zijn vertrek vormde. Ook tijdens het tweede gehoor bij het CGVS verklaarde uw zus aanvankelijk dat er na de laatste beschieting van de woning niets meer gebeurd was. Toen haar gevraagd werd of haar vader nog problemen had gekend na de beschieting, zei ze: “nee, er is niets meer gebeurd. enkel de deuren en ramen waren kapot door de kogelstoten (CGVS zus [R.] II, pg. 5)”. Even later tijdens het tweede gehoor bij het CGVS verklaarde uw zus echter dat uw vader voor zijn vertrek beschoten werd toen hij in zijn wagen zat (CGVS zus [R.] II, pg. 5 & 6). Toen uw zus geconfronteerd werd met het feit dat ze dit niet eerder vermeld had, verwees ze opnieuw naar haar psychologische toestand. Dergelijke verklaring met betrekking tot haar psychologische toestand is niet voldoende aangezien uw zus over andere elementen wel coherente verklaringen kon afleggen (zie supra.). Bovendien gaat het over dermate ernstige feiten, nl. de beschieting van haar vader in zijn wagen wat tevens de directe aanleiding vormde voor zijn vertrek uit Irak, dat er redelijkerwijze kan verwacht worden dat uw zus dit spontaan zou vermelden tijdens haar registratie bij DVZ of tijdens het eerste gehoor bij het CGVS.

Daarnaast bleken de verklaringen die u aflegde over de moord op uw neef [B.] weinig consistent te zijn met de verklaringen die uw vader hierover aflegde. Zo verklaarde u dat uw neef [B.] in 2008 dichtbij zijn huis werd vermoord, u zei dat het gebeurde op ongeveer 50 meter van zijn huis (CGVS II, pg. 9). Uw vader verklaarde echter dat uw neef [B.] vermoord werd in zijn winkel (gehoor vader CGVS, pg. 17). Toen u geconfronteerd werd met deze tegenstrijdigheid, verklaarde u dat u had gezegd dat [B.] werd vermoord aan het begin van de straat aan zijn winkel (CGVS II, pg. 18). Dergelijke postfactumverklaring is niet afdoende aangezien u tijdens het tweede gehoor bij het CGVS nergens melding maakte van zijn winkel toen u gevraagd werd waar hij vermoord werd. U verklaarde enkel dat het dichtbij zijn huis gebeurde op ongeveer 50 meter van zijn huis (CGVS II, pg. 9). Het feit dat u en uw vader tegenstrijdige verklaringen aflegden over de plaats waar uw neef [B.] vermoord werd, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. U beweerde immers dat zijn dood een rechtstreeks gevolg is van het werk dat uw vader voor de Sahwa uitvoerde en er kan gelet op het belang van dergelijk feit, van u en uw vader verwacht worden dat u over de moord op uw neef [B.] eenduidige verklaringen aflegt (CGVS II, pg. 9).

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat, hoewel uw vader weliswaar een bepaald risicoprofiel had voor zijn vertrek uit Irak in 2010, wat, in het licht van de toenmalige veiligheidssituatie in Bagdad, ook de basis vormde voor zijn erkenning als vluchteling door het CGVS in 2011, de bedreigingen die u en uw familieleden zouden gekend hebben omwille van het werk van uw vader voor zijn vertrek uit Irak – de beschietingen van de woning van uw vader, de aanval op uw vader in zijn wagen en de moord op uw neef [B.] – ongeloofwaardig zijn. Deze vaststellingen relativeren dan ook op ernstige wijze de vrees die u toen zou gekend hebben – en nu nog zou kennen, zoveel jaren na het vertrek van uw vader uit Irak – omwille van het werk van uw vader. Voorts legden u, uw zus [R.] en uw vader tegenstrijdige en incoherente verklaringen af over de bedreigingen – verbonden aan uw werk voor de Sahwa – die u zou gekend hebben kort na het vertrek van uw vader uit Irak.

Zo waren de verklaringen die u en uw zus [R.] aflegden over de moord op uw neef [H.] en de moordpoging op uzelf die plaatsvonden ná het vertrek van uw vader tegenstrijdig met de verklaringen die uw vader hierover aflegde. Uw vader verklaarde dat uw neef [H.] bij hem thuis vermoord werd. Hij zei hierover: “Mijn vrouw vertelde mij dat de mannen bij ons thuiskwamen en naar mij vroegen, hij ging de deur opendoen en werd doodgeschoten” (CGVS vader, pg. 17). U en uw zus [R.] legden hierover totaal verschillende verklaringen af. U verklaarde immers dat uw neef [H.] in zijn winkel vermoord werd en u daarbij aanwezig was. U zei bovendien dat deze moordpoging ook op u gericht was (CGVS II, pg. 10 & 11). Uw zus [R.] legde hierover gelijkaardige verklaringen af en zei dat [H.] ergens op zijn werk vermoord werd (CGVS zus II, pg. 7). Toen u met deze tegenstrijdige verklaringen werd geconfronteerd, bleef u volharden in uw eigen verklaring en zei u dat [H.] na zijn dood werd overgebracht naar het huis van uw vader en uw vader op dat moment niet meer in Irak was (CGVS II, pg. 18). Het louter volharden in de eigen verklaringen is echter geen afdoende uitleg voor de vastgestelde tegenstrijdigheid. Bovendien is ook het feit dat uw vader reeds Irak verlaten had geen afdoende uitleg aangezien hij beweerde dat hij dit feit – de moord op [H.] bij jullie thuis – via zijn vrouw was te weten gekomen. Het feit dat de verklaringen die u en uw zus aflegden over de moord op uw neef [H.] – en tevens moordpoging op uzelf – tegenstrijdig zijn met de verklaringen van uw vader ondermijnt op fundamentele wijze de

geloofwaardigheid van uw asielrelaas en de geloofwaardigheid van de bedreigingen die u en uw familie zouden gekend hebben omwille van het werk van u en uw familie voor de Sahwa. Er kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat u en uw familie samenhangende en coherente verklaringen afleggen over dergelijke ernstige feiten waarbij een dicht familielid vermoord werd.

Daarnaast legde uw zus [R.] vage en weinig coherente verklaringen af over de moorden op uw neven. Zo beweerde uw zus tijdens het eerste gehoor bij het CGVS dat twee van haar neven vermoord werden. Ze verklaarde echter dat ze deze neven niet kende en ook niet wist wanneer ze vermoord werden (CGVS zus [R.] I, pg. 26). Tijdens het laatste gehoor bij het CGVS beweerde uw zus [R.] echter dat er drie van haar neven vermoord werden. Ze gaf toen de namen van de vermoorde neven nl. [H.G.], [B.G.] en [B.M.]. Bovendien kon ze de moorden op haar neven situeren in de tijd. Ze zei nl. dat één van de neven werd vermoord voor het vertrek van haar vader en twee neven werden vermoord na het vertrek van haar vader (CGVS zus [R.] II, pg. 6). Dergelijke vage en weinig consistente verklaringen van uw zus over de moorden op uw neven, waarbij uw zus eerst verklaarde dat er twee neven vermoord werden en ze hierbij verklaarde deze neven niet te kennen en uw zus vervolgens verklaarde dat er drie neven vermoord werden, ze bovendien de namen kon geven en hun overlijdens kon situeren in de tijd, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas en de problemen die uw familie zou gekend hebben omwille van het feit dat u en uw familie lid zouden zijn geweest van de Sahwa. Er kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat uw zus over de moorden op haar neven eenduidige verklaringen aflegt.

Voorts legde u tegenstrijdige verklaringen af over een dreigbrief die u ná het vertrek van uw vader zou gekregen hebben. Zo beweerde u tijdens het interview op Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ): “het merendeel [van de bedreigingen] was mondeling, maar in 2014 toen ik in Aldola'ay verbleef bij mijn vriend [T.M.] heb ik een dreigbrief ontvangen op zijn adres (vragenlijst CGVS, vraagnr. 5)”. Toen u tijdens het tweede gehoor bij het CGVS werd gevraagd welke concrete problemen u gekend had na de moordpoging waarbij uw neef [H.] om het leven kwam en voor de aanval op uw huis in de wijk Hurriyah de Eerste – wat de directe aanleiding voor uw vertrek was – verklaarde u dat u een dreigbrief ontving van het Mehdi leger toen u verhuisde van de wijk Hurriyah de Derde naar de wijk Hurriyah de Eerste in 2014 (CGVS II, pg. 11). Toen u met deze incoherente verklaringen – waarbij u eerst verklaarde een dreigbrief gekregen te hebben bij [T.M.] en vervolgens verklaarde thuis een dreigbrief gekregen te hebben – geconfronteerd werd, zei u: “wat betreft die dreigbrief was naar [A.A.] gericht aangezien ik bij hem verbleef, dat was niet naar mij persoonlijk (CGVS II, pg. 11)”. Dergelijke verklaring is echter niet afdoende aangezien u tijdens het gehoor bij DVZ duidelijk gevraagd werd of u – en dus niet iemand anders – enkel op mondelinge wijze bedreigd werd of ook dreigbrieven had gekregen. Hierop verklaarde u enkel bij uw vriend [T.M.] een dreigbrief ontvangen te hebben (verklaring DVZ, vragenlijst CGVS, vraagnr. 5). Nergens in uw verklaringen bij DVZ vermeldde u het feit dat u een dreigbrief thuis had ontvangen of bij [A.A.]. Het feit dat u dergelijke incoherente verklaringen aflegt over een dreigbrief die u zou gekregen hebben, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Gelet op het feit dat het gaat over een éénmalige schriftelijke bedreiging, kan er redelijkerwijze van u verwacht worden dat u over de wijze waarop u deze brief ontvangen heeft coherente verklaringen aflegt.

Verder lijkt het an sich weinig aannemelijk, gelet op de vele bedreigingen en problemen die u en uw familie reeds daarvoor gekend zouden hebben, dat u pas in 2015 besloot om Irak te verlaten. Zo beweerde u dat zowel u als uw vader al sinds 2008 bedreigd werden met de dood (CGVS II, pg. 5 & 6). Toen u gevraagd werd of u tussen 2008 en 2010 bedreigd werd, verklaarde u immers: “Ik kreeg vaak bedreigingen telefonisch of via groepering en ze vertelden erbij dat we moesten vertrekken uit al-Sahwa, anders wordt de dood ons gevolg” (CGVS II, pg. 6). Over uw vader zei u dat hij tijdens dezelfde periode “meer dan één keer een moordpoging” had beleefd (CGVS II, pg. 7). Daarnaast zou in 2008 uw neef Bassim vermoord zijn en kort na het vertrek van uw vader zou u zelf een moordpoging hebben meegemaakt waarbij uw neef [H.] om het leven kwam. U slaagde er wel in om op dat moment te ontsnappen (CGVS II, pg. 10 & 11). Ook na deze moordpoging bleef u in Bagdad wonen. U zou nadien nog steeds bedreigd worden en in 2014 zou u een dreigbrief ontvangen hebben (CGVS II, pg. 11). Uiteindelijk zou u pas in 2015 beslist hebben om het land te verlaten naar aanleiding van de beschieting van uw woning (CGVS II, pg. 12). Toen u geconfronteerd werd met het weinig aannemelijke karakter van uw laattijdige vertrek uit Irak beweerde u dat u sinds het vertrek van uw vader zich een beetje hebt kunnen beschermen en u in al-Sahiya dicht tegen de groene zone werkte waar men op alles gecontroleerd wordt (CGVS II, pg. 10). Dergelijke verklaringen zijn niet afdoende aangezien net uit uw eigen verklaringen bleek dat u ook na het vertrek van uw vader nog op regelmatige wijze bedreigd werd. U vermeldde immers de moordpoging op u zelf waarbij uw neef om het leven kwam, daarnaast

verklaarde u bedreigingen ontvangen te hebben en een dreigbrief gekregen te hebben (CGVS II, pg. 10 & 11). In de hierboven beschreven context, waarbij u sinds 2008 bijna op continue wijze bedreigd werd en zelfs een moordpoging zou overleefd hebben, is het dan ook weinig aannemelijk dat u voortdurend in Bagdad bleef wonen (blijkens uw verklaringen zou u ook nooit een poging hebben gedaan om buiten Bagdad elders in land te gaan wonen, wat als sjiit bijvoorbeeld in het sjiitische zuiden van het land toch mogelijk moet zijn, om zich aan de bedreigingen te onttrekken) en pas in 2015 de beslissing zou genomen hebben om uw land te verlaten. Er kan immers van iemand die op dergelijke ernstige wijze bedreigd werd en waarvan reeds verschillende familieleden om dezelfde reden vermoord werden of vertrokken waren uit Irak, redelijkerwijze verwacht worden dat u niet zo lang zou wachten om de beslissing te nemen om het land of ten minste de stad Bagdad – waar jullie problemen naar eigen zeggen waren ontstaan en waar u naar eigen zeggen voortdurend bedreigingen bleef ontvangen – te verlaten.

Het geheel van bovenstaande pertinente vaststellingen, nl. dat u, uw zus [R.] en uw vader tegenstrijdige en incoherente verklaringen aflegden over de bedreigingen die u zou gekend hebben na het vertrek van uw vader uit Irak; dat daarnaast u, uw zus [R.] en uw vader tegenstrijdige en weinig coherente verklaringen aflegden over de bedreigingen die uw vader zou gekend hebben naar aanleiding van zijn werk voor de Sahwa, voor zijn vertrek uit Irak; dat uw laattijdige vertrek uit Irak weinig aannemelijk is gelet op de vele bedreigingen die u en uw familie reeds sinds 2008 al gekend zouden hebben en uw zus bovendien vage en weinig coherente verklaringen aflegde over de moorden op uw neven, doet dermate afbreuk aan uw algehele oprechtheid en geloofwaardigheid van uw verklaringen. Bijgevolg kan evenmin geloof kan worden gehecht aan de concrete bedreiging die u op 11 juni 2015 zou gekend hebben, waarbij uw woning beschoten werd en de brand of het bombardement dat zou hebben plaatsgevonden in uw woning na uw vertrek uit Irak. U plaatst dit incident immers in een lange rij van vervolgingsfeiten – waaraan zoals gezegd geen geloof kan worden gehecht – die het gevolg zouden zijn geweest van de activiteiten van u en uw vader voor de Sahwa in de periode van 2008 tot 2010. Het is bovendien weinig waarschijnlijk dat u pas 5 jaar nadat u gestopt was met werken voor de Sahwa in 2015 plotseling en voor het eerst zou bedreigd worden door de milities.

De door u in het kader van uw asielpcedure neergelegde documenten wijzigen voorgaande vaststellingen niet. Uw nationaliteitsbewijs, de identiteitskaarten van uw vader, moeder, en uw kinderen ([K.], [M.], [T.]), uw huwelijksakte, de inschrijving van uw wagen, uw ontheemdenkaart, uw woonstkaart uit Dora en Hurriya, uw rantsoenkaart, uw badge van GBG, uw badge van Sahwa, een badge van een Amerikaanse tolk, een bevestigingsbrief van Sahwa, de identiteitskaart van uw zus en haar nationaliteitsbewijs, de woonstkaart van uw vader en de studieresultaten van uw zus bevestigen uw identiteit, beroep en herkomst uit Bagdad en het feit dat u lid was van de Sahwa in de periode van 2008 tot 2010.

Wat betreft uw profiel als zoon van een sheik en actief lid van de Sahwa – waarin uw rol ondergeschikt was aan die van uw vader – in de periode van 2008 tot 2010, meent het CGVS dat dit profiel op zich niet volstaat om over te gaan tot een toekenning van het vluchtelingenstatuut. Vooreerst blijkt uit de bovenstaande vaststellingen dat u persoonlijk geen geloofwaardige vervolgingsfeiten hebt meegemaakt in Irak omwille van het werk dat u uitvoerde voor de Sahwa. U kunt niet aannemelijk maken dat u ooit persoonlijk zou zijn gevisieerd omwille van de activiteiten van uzelf of uw vader. Bovendien woonde u tussen 2010 en 2015 – gelet op de ongeloofwaardigheid van de door u aangehaalde problemen – probleemloos in Bagdad. Vanuit de hierboven geschetste context is het weinig waarschijnlijk dat u op dit moment, 7 jaar na het vertrek van uw vader uit Irak en 7 jaar nadat u gestopt bent met te werken voor de Sahwa, omwille van het werk dat u uitvoerde voor de Sahwa nog problemen zou kennen met milities in Irak.

Wat betreft de politieklacht die u voorlegde en het document van de gemeenteraad ter bevestiging van de brand in uw wagen, dient te worden opgemerkt dat documenten enkel een ondersteunende bewijswaarde hebben indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat in deze niet het geval is. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt bovendien dat allerhande documenten tegen betaling gefabriceerd kunnen worden, wat de bewijswaarde van dergelijke stukken verder relativeert.

Wat betreft de foto's van de uitgebrande wagen en de uitgebrande woning dient te worden vastgesteld dat aan dergelijke foto's geen bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijke

enscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld.

Met betrekking tot het psychologisch attest van uw vrouw op 10 juli 2017, kan worden opgemerkt dat dit attest geen objectief medisch en/of neuropsychologisch onderzoek bevat waaruit afgeleid kan worden dat haar cognitief geheugen dermate aangetast zou zijn waardoor ze niet in staat zou zijn om een coherent en consistent relaas naar voren te brengen. Uit de gehoorverslagen blijkt ook dat gehoren op normale wijze plaatsvonden en dat ze wel degelijk in staat was om precieze en gedetailleerde verklaringen af te leggen. Bovendien werden er door haar geen specifieke opmerkingen gemaakt in verband met psychologische problemen waardoor ze het moeilijk zou hebben om zich bepaalde feiten te herinneren of dat ze zich bij het door u aangehaalde verloop van de gebeurtenissen wel eens zou kunnen vergissen. Verder kan er op gewezen worden dat een psycholoog weliswaar vermoedens kan hebben over de oorzaak van de ingeroepen klachten, maar hij kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waardoor de ingeroepen klachten ontstonden. Uit dit attest kan bijgevolg geen causaal verband afgeleid worden tussen haar psychologische problemen en de aangehaalde vervolgingsfeiten.

Wat betreft het psychologische attest dat uw zus voorlegde uit Irak van 3 november 2009 dient te worden opgemerkt dat dit document dateert uit 2009 en weinig zegt over haar actuele psychologische toestand. Voorts dient te worden opgemerkt dat dit attest geen objectief medisch en/of neuropsychologisch onderzoek bevat waaruit afgeleid kan worden dat haar cognitief geheugen dermate aangetast zou zijn waardoor ze niet in staat zou zijn om een coherent en consistent relaas naar voren te brengen. Bovendien is het hoogst opmerkelijk dat ze dergelijk psycho-medisch attest uit Irak nu voorlegt terwijl ze tijdens het eerste gehoor bij het CGVS beweerde dat ze dergelijk attest niet meer had en ze daar ook niet meer kon aangeraken (CGVS zus [R.] I, pg. 14). Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt bovendien dat allerhande documenten tegen betaling gefabriceerd kunnen worden, wat de bewijswaarde van dergelijke stukken verder relativeert. Tevens dient te worden vastgesteld dat op het attest vermeld staat dat uw zus 30 jaar zou zijn in 2009. Dit terwijl uw zus volgens haar eigen verklaringen – ze verklaarde geboren te zijn op 1 januari 1987 (CGVS zus [R.] I, pg. 3) – op dat moment 22 jaar oud zou zijn geweest. Dergelijke vaststellingen doen verder afbreuk aan de bewijswaarde van dit document.

Wat betreft het psychologische attest van uw zus [R.] uit België van 16 augustus 2017 dient vooreerst te worden opgemerkt dat dit attest geen objectief medisch en/of neuropsychologisch onderzoek bevat waaruit afgeleid kan worden dat uw zus haar cognitief geheugen dermate aangetast zou zijn waardoor ze niet in staat zou zijn om een coherent en consistent relaas naar voren te brengen. Bovendien blijkt uit het contact dat uw zus haar advocaat had met het centrum waar uw zus verbleef dat ze nooit aanvraag heeft gedaan voor psychologische bijstand, dit ondanks dat uw zus beweerde dat ze reeds lange tijd probeerde hulp te zoeken van een psycholoog in het centrum maar deze hulp haar geweigerd werd (CGVS zus [R.] II, pg. 9). Het feit dat uw zus haar verklaringen niet overeenstemmen met de informatie van het centrum en ze dus pas na het tweede gehoor bij het CGVS effectief psychologische bijstand vroeg, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van haar psychologische problemen.

Voorts haalde uw advocaat aan dat uw zus tot het kerngezin behoorde van uw vader (CGVS zus [R.] I, p. 31). Uw zus is echter een meerderjarige vrouw die hoger onderwijs heeft gevolgd, bovendien bevindt ze zich niet in een kwetsbare positie en kan ze terugvallen op een uitgebreid familienetwerk in Irak. Uw moeder woont immers bij een broer van u in Bagdad en zou volgens uw zus geen problemen hebben gekend sinds haar vertrek (CGVS zus [R.] II, pg. 2.). Voorts verklaarde uw zus dat haar broers [R.] en [A.] in Hurriyah woonden, haar halfzus [S.] woont in Najaf, [Y.] in Abushir en [H.] in de Al-Amal wijk (CGVS zus [R.] I, pg. 5).

Uw zus verklaarde na haar vertrek enkel nog psychologische problemen gekend te hebben. Uw zus verklaarde niet te kunnen eten en slapen (CGVS zus [R.] II, pg. 7, 8 & 9). Hoewel het CGVS begrip kan opbrengen voor deze problemen, dient er op gewezen te worden dat de psychologische problemen van uw zus [R.] op zich geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming.

Uit dit alles blijkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u uw land van oorsprong heeft verlaten uit vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of dat u bij een eventuele terugkeer een

reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming volgens art. 48/4, §2, a) en b) van de Belgische Vreemdelingenwet.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulov en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit "de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict". Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een binnenlands gewapend conflict. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van willekeurig of blind geweld. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming "voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen" (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict

beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, *The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States*, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, *K.A.B. V. Zweden*, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR *“Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan”* van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd het “UNHCR Position on Returns to Iraq” van 14 november 2016 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad” van 5 juli 2017 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat ISIS in Irak voerde, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. In de loop van 2015 kwam ISIS meer en meer onder druk te staan in verschillende regio’s in Irak en slaagden de Iraqi Security Forces (ISF), de sjjiitische milities en de Koerdische pesghmerga er in om IS uit een deel van de veroverde gebieden te verdrijven. In de loop van 2016 werd ISIS verder teruggedrongen en werden grote stukken van het gebied onder controle van ISIS terug ingenomen door regeringstroepen. Eind 2016 waren de dichtstbijzijnde gebieden onder controle van ISIS meer dan 200 km van Bagdad verwijderd. De herovering van gebieden bezet door ISIS had een duidelijk voelbare impact op de veiligheidssituatie in Irak in het algemeen en de provincie Bagdad in het bijzonder. Ook in 2017 is er sprake van een verdere daling van het geweld in Bagdad. De oorlog, die in 2014 nog voor de poorten van Bagdad werd gevoerd, is in 2017 honderden kilometers verder weg. De dreiging dat de hoofdstad zou kunnen vallen is volledig geweken. Uit het voorgaande blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada’in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van / ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Uit dezelfde informatie blijkt evenwel dat Bagdad niet belegerd werd door ISIS, noch dat er sprake was van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen ISIS en het Iraakse leger.

Het offensief dat ISIS sinds juni 2014 in Irak voerde, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van ISIS in Bagdad veranderd zijn. Anno 2015 vonden er, in tegenstelling tot de periode voorafgaand aan het offensief van IS, nog nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van ISIS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. Het aantal door ISIS uitgevoerde aanslagen in Bagdad is vanaf begin 2017 sterk teruggelopen in vergelijking met de situatie van 2014 tot 2016. Deze trend werd aan het begin van de ramadan in mei 2017 kort onderbroken. Net zoals in de vorige jaren lanceerde ISIS toen een “ramadanoffensief” met een toename van aanslagen in heel Irak. Daarna nam het geweld opnieuw verder af. De algemene trend is duidelijk: Voor de eerste keer sinds 2013 is er een significante en bijna constante afname van het geweld over een periode van meer dan een half jaar vast te stellen.

Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjjiitische milities

blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Om de beveiliging van de hoofdstad te verbeteren namen de Iraakse autoriteiten, na de golf van zware aanslagen in de lente en zomer van 2016, verschillende maatregelen, zoals het verbod op het gebruik van de nutteloze bomdetectoren, een herstructurering van het veiligheidsapparaat, en het vernieuwde concept met een muur rond de hoofdstad. Vanaf eind november 2016 begon het leger, na een periode van minder aanslagen door ISIS, met de verplaatsing van twee legerbrigades van Bagdad naar Shirqat en Mosul, om daar het front tegen ISIS te versterken. Daar het aantal aanslagen in de hoofdstad verder afnam, werden de controleposten in 2017 verder afgebouwd.

Het geweld in de provincie Bagdad eiste tot november 2016 maandelijks honderden doden en gewonden op. Vanaf dan is het aantal slachtoffers en het aantal aanslagen sterk beginnen dalen en dit tot op het niveau van 2012. Ook het aantal geweldincidenten is over de hele lijn teruggelopen.

Het CGVS benadrukt dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw..

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De zware aanslagen in de maanden april tot augustus 2016, hebben bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden enerzijds weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints (die nu wel meer en meer worden afgebouwd), maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet, alsook de ontmanteling van diverse checkpoints. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

Het CGVS wijst er tot slot op dat nergens in het standpunt van het UNHCR inzake de terugkeer naar Irak (UNHCR Position on Returns to Iraq" van 14 november 2016) geadviseerd wordt om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidsituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Integendeel, UNHCR adviseert om Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die (i) getroffen zijn door militaire acties; (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS; of (iii) onder controle blijven van ISIS niet gedwongen terug te sturen en besluit dat deze waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt kan niet worden afgeleid dat Bagdad onder één van de voormelde gebieden valt. Immers, uit de beschikbare informatie kan niet worden opgemaakt dat er zich in Bagdad militaire acties afspelen, of dat er militaire confrontaties plaatsvinden. Het komt in Bagdad niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen ISIS en het Iraakse leger. UNHCR stelt overigens nergens in voornoemd standpunt dat Irakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidsituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111). Daar de veiligheidsituatie sindsdien opmerkelijk verbeterd is, is deze beoordeling van het EHRM anno 2017 nog steeds geldig.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidsituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakees asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde

vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve kan nog toegevoegd worden dat ook in het kader van de asielaanvraag van uw vrouw, [A.S.A.H.] [...] en uw zus [A.R.S.H.] [...], besloten werd tot de weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus."

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift en stukken

2.1.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van:

- artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (hierna "Vluchtelingenconventie") en de artikelen 48/2 t.e.m. 48/5 en 48/7 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ("Vreemdelingenwet")

- artikel 3 juncto artikel 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna "EVRM")

- artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europese Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming. (hierna "Kwalificatierichtlijn")

- artikel 10 en 15 van de Richtlijn van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna "Procedurerichtlijn")

- artikel 27 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen

- en de motiveringsplicht, vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en als beginsel van behoorlijk bestuur, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel".

Na een uitgebreid theoretisch betoog over de onderzoeks- en samenwerkingsplicht van de commissaris-generaal, betwist verzoekster de concrete motivering van de bestreden beslissing als volgt:

"2. In casu

In casu is verwerende partij op flagrante wijze tekort geschoten in haar onderzoeks- en samenwerkingsplicht. Op verschillende vlakken heeft zij ontoereikend onderzoek gedaan, dat niet beantwoordt aan de hierboven geschetste vereisten voor een kwaliteitsvol en grondig onderzoek van een vraag om internationale bescherming. Op bepaalde vlakken ontbreekt zelfs elk onderzoek.

2.1 Verzoeksters profiel als dochter van een voornamelijk en lid van de Sahwa en zus van een lid van de Sahwa

Verwerende partij betwist niet dat verzoeksters vader sjeik van zijn stam en prominent figuur binnen de Sahwa was en dat hij daarom erkend werd als vluchteling. De bestreden beslissing stelt: "Zoals hierboven reeds vermeld, was uw vader in 2010 gevlucht uit Irak en werd hij in 2011 erkend als vluchteling. Uw vader werd op dat moment erkend als vluchteling op basis van zijn profiel, ni dat hij een belangrijke persoon - sjeik - binnen uw stam was en een voornamelijk rol speelde binnen de Sahwa. "

Verwerende partij betwist evenmin dat verzoeksters broer actief lid was van de Sahwa.

Hierover stelt de bestreden beslissing: "De door u in het kader van uw asielprocedure neergelegde documenten wijzigen voorgaande vaststellingen niet. Uw nationaliteitsbewijs, de identiteitskaarten van

uw vader, moeder en uw kinderen ([K.], [M.], [T.]), uw huwelijksakte, de inschrijving van uw wagen, uw ontheemdenkaart, uw woonstkaart uit Dora en Hurriya, uw rantsoenkaart, uw badge van CBG, uw badge van Sahwa, een badge van een Amerikaanse tolk, een bevestigingsbrief van Sahwa, de identiteitskaart van uw zus en haar nationaliteitsbewijs, de woonstkaart van uw vader en de studieresultaten van uw zus bevestigen uw identiteit, beroep en herkomst uit Bagdad en het feit dat u lid was van de Sahwa in de periode van 2008 tot 2010. "

Verwerende partij stelt hierover: "Wat betreft uw profiel als zoon van een sheik en actief lid van de Sahwa - waarin uw rol ondergeschikt was aan die van uw vader - in de periode 2008 tot 2010, meent het CGVS dat dit profiel op zich niet volstaat om over te gaan tot een toekenning van het vluchtelingenstatuut. Vooreerst blijkt uit de bovenstaande vaststellingen dat u persoonlijk geen geloofwaardige vervolgingsfeiten hebt meegemaakt in Irak omwille van het werk dat u uitvoerde voor de Sahwa. U kunt niet aannemelijk maken dat u ooit persoonlijk zou zijn gevisieerd omwille van de activiteiten van uzelf of uw vader. Bovendien woonde u tussen 2010 en 2015 - gelet op de ongeloofwaardigheid van de door u aangehaald problemen - probleemloos in Bagdad. Vanuit de hierboven geschetste context is het weinig waarschijnlijk dat u op dit moment, 7 jaar na het vertrek van uw vader uit Irak en 7 jaar nadat u gestopt bent met werken voor de Sahwa, omwille van het werk dat u uitvoerde voor de Sahwa nog problemen zou kennen met milities. "

Ten eerste is de reden van verwerende partij om de reeks van vervolgingsfeiten niet te geloven kennelijk onredelijk (zie punt 2.3) en heeft verwerende partij het belangrijkste vervolgingsfeit, nl. de directe aanleiding voor verzoeksters vertrek, niet onderzocht (zie punt 2.2).

Verwerende partij kan dus niet zomaar stellen dat verzoeksters broer niet persoonlijk werd gevisieerd of vervolging onderging.

Hoewel verwerende partij vindt van wel, is het ten tweede niet nodig dat iemand persoonlijk al het slachtoffer werd van vervolgingsfeiten in zijn land van herkomst om internationale bescherming toe te kennen. Dit volgt uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. In het arrest NA t. Verenigd Koninkrijk van 17 juli 2008 stelt het Hof dat wanneer iemand lid is van een bepaalde groep die wordt vervolgd, de bewijslast enkel vereist dat men aantoonst tot deze groep te behoren. Het is onredelijk om daarenboven te eisen dat iemand aantoonst dat hij of zij persoonlijk vervolgd wordt. (arrest n° 2590407, §§ 115- 116.)

In dezelfde zin oordeelt het Hof in het arrest Salah Seekh t. Nederland van 11 januari 2007 (arrest n° 1948/04, §148): "The Court would further take issue with the national authorities' assessment that the treatment to which the applicant fell victim was meted out arbitrarily. It appears from the applicant's account that he and his family were targeted because they belonged to a minority and for that reason it was known that they had no means of protection; they were easy prey, as were the other three Ashraf families living in the same village (see paragraph 7 above). The Court would add that, in its opinion, it cannot be required of the applicant that he establishes that further special distinguishing features, concerning him personally, exist in order to show that he was, and continues to be, personally at risk. In this context, it is true that a mere possibility of ill-treatment is insufficient to give rise to a breach of Article 3. Such a situation arose in the case of Vilvarajah and Others v. the United Kingdom, where the Court found that a possibility of detention and ill-treatment existed in respect of young male Tamils returning to Sri Lanka. The Court then insisted that the applicants show that special distinguishing features existed in their cases that could or ought to have enabled the United Kingdom authorities to foresee that they would be treated in a manner incompatible with Article 3 (judgment cited above, p. 37, §§111-112). However, in the present case, the Court considers, on the basis of the applicant's account and the information about the situation in the "relatively unsafe " areas of Somalia in so far as members of the Ashraf minority are concerned, that it is foreseeable that upon his return the applicant will be exposed to treatment in breach of Article 3. It might render the protection offered by that provision illusory if in addition to the fact that he belongs to the Ashraf- which the Government have not disputed- the applicant be required to show the existence of further special distinguishing features

In casu heeft verzoekster met de neergelegde documenten aangetoond dat zij deel uitmaakt van een bepaalde politiek gekleurde groep, nl. familielid van leden van de Sahwa. Dit wordt uitdrukkelijk erkend door verwerende partij in de bestreden beslissing.

Ten tijde van de asielaanvraag van verzoeksters vader heeft verwerende partij geoordeeld dat zijn profiel als Sahwalid en sjeik voldoende was om tot erkenning over te gaan.

In de bestreden beslissing stelt verwerende partij immers dat bepaalde vervolgingsfeiten van de vader ongeloofwaardig waren en dat zijn profiel de aanleiding vormde voor de toekenning van het vluchtelingenstatuut : « Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat, hoewel uw vader weliswaar een bepaald risicoprofiel had voor zijn vertrek uit Irak in 2010, wat, in het licht van de toenmalige veiligheidssituatie in Bagdad, ook de basis vormde voor zijn erkenning als vluchteling door het CGVS in 2011, de bedreigingen die u en uw familieleden zouden gekend hebben omwille van het werk van uw vader voor zijn vertrek uit Irak - de beschietingen van de woning van uw vader, de aanval op uw vader in zijn wagen en de moord op uw neef [B.] - ongeloofwaardig zijn. »

Verwerende partij heeft geen enkele COI toegevoegd waaruit zou blijken dat een lid van de Sahwa en zijn familie vandaag geen risico op vervolging meer loopt, in tegenstelling tot in 2011. Het administratief dossier bevat geen enkele informatie over leden van de Sahwa en eventuele problemen die ze kennen in Irak. Het administratief dossier bevat enkel een COI Focus over de algemene veiligheidssituatie in Bagdad, de recente evolutie ervan en een COI Focus over documentfraude in Irak.

In de bestreden beslissing stelt verwerende partij dat het profiel van verzoeksters broer onvoldoende is om tot erkenning over te gaan, maar verwerende partij heeft hiervoor geen enkel onderzoek gedaan naar eventuele vervolging van Sahwaleden, hun familieleden en een eventuele verbetering van de context ten aanzien van 2011.

Dit terwijl uit landeninformatie wel degelijk een risico op vervolging door de overheid en Al Qaida voor leden van de Sahwa en hun familieleden blijkt :

- Middle East Policy Council, « Iraq's Tribal Sahwa : It's Rise and Fall », april 2017,

<http://www.mepc.org/iraqs-tribal-sahwa-its-rise-and-fall> (stuk 5):

"Sahwa members have been hunted, subjected to arrests and held on terrorism or illegal-weapons-possession charges. These crackdowns prompted vivid anger and a deep sense of humiliation among the movement's leaders, who repeatedly threatened to end their cooperation with the government, while al-Maliki justified this repression by pointing to the infiltration of the Sahwa by both al-Qaeda operatives and Baathists. "

- The National, « Iraq's Sahwa Fighters awaken to threats from Al Qaida », 20 oktober 2013, <https://www.thenational.ae/world/iraq-s-sahwa-fighters-awaken-to-threats-from-al-qaeda-1.288939> (stuk 6): "Security officials said Sahwa fighters and their families had come under frequent attack in the past six months, but could not say exactly how many had been killed."

- Iraq Body Count, Database Incidents, <https://www.iraqbodvcount.org/database/incidents/m2756> (stuk 7):

« Sahwa member and five members of his family in their home in Mushahida, Tarmiyah Incident : m2756

Type : gunfire or stabbing

Deaths recorded : 6

Targeted or hit : Sahwa member, his wife, three children and another family member, in their home

Place : Mushahida, Tarmiyah

Date and time : 23 June 2014, AM Sources : AP 23 Jun NINA 23 Jun »

- The Australian, "Children of Sahwa militia chief beheaded in Iraq", 20 april 2010, <https://www.google.be/amp/s/amp.theaustralian.com.au/news/latest-news/children-of-al-sahwa-militia-chief-beheaded-in-iraq/news-story/4b140d7f31d8dbed035089fd5aa838e9> (stuk 8):

<FIVE family members of a local chief of an anti al-Qaeda militia were gunned down in their homes in Tarmiyah, north of the Iraqi capital, with the children also beheaded, police said.

"The wife, a daughter of 22 and three boys of between 12 and 16 were shot dead, with the assassins also beheading the last three, "said Colonel Tawfiq al-Janaabi, police chief of Tarmiyah, 45km from Baghdad.

He said the local chief of the Al-Sahwa militia, identified as Abu Ali, was on duty at a check-point at the time of the attack The Sahwa, made up of Sunni Arab tribes, switched allegiances to join American and Iraqi forces infighting insurgents in 2006 and 2007, leading to a dramatic fall in violence.

On April 3, gunmen in army uniforms massacred 25 people from families linked to Al-Sahwa in a nighttime raid on a village south of Baghdad. The victims were tied up, tortured and shot in the head or the chest, a hospital source said.

Prime Minister Nuri al-Maliki last week gave his backing to calls for greater use of the former rebel militia in the efforts of Iraqi security forces and intelligence to prevent deadly bombings. "

- D. Gartenstein-Ross en B. Moreng, "Al-Qaeda's Offensive Against Iraq's Sahwa", 30 september 2013, <https://warontherocks.com/2013/09/al-qaedas-offensive-against-iraqs-sahwa/> (stuk 9)
 "Though AQI has been targeting Sahwa members for years, its campaign has escalated in recent months. By our count, since the beginning of July, AQI's attacks on the Sahwa have left at least 54 dead, including prominent leaders, with the bulk of the carnage inflicted in September.
 July saw at least four attacks on Sahwa members. Assassinations were carried out on two separate days, one of which saw a large number of Sahwa fighters targeted and killed. On July 1, gunmen wearing military uniforms stormed the homes of eight former Sahwa fighters just before dawn in Mishahada, about 18 miles north of Baghdad. The gunmen shot and killed eight men execution-style, in the head and chest. On July 22, gunmen shot and killed a Sahwa member, along with one of his relatives, near the city of Baquba.
 Sahwa members were also hit by bomb attacks in July. On July 13, a roadside bomb wounded two Sahwa fighters when it blasted apart their vehicle near the town of Hibhib, which is northeast of Baghdad. A week later, a car bomb claimed the lives of four other Sahwa members, including a local leader, in the al-Madain area southwest of Baghdad.
 The violence continued in August. The month began with two separate attacks on Sahwa members. Gunmen ambushed and killed a Sahwa fighter and his brother in Samarra on August 1; later the same day, a raid against a Sahwa-run checkpoint killed one fighter and wounded another. On August 18, machinegun-wielding gunmen mowed down a Sahwa commander and two of his nephews while he was making a family visit in Kirkuk "

Mocht verwerende partij van oordeel zijn dat leden van de Sawha en hun familieleden momenteel geen risico meer lopen in Irak, in tegenstelling tot in 2011, of dat de rol van verzoeksters broer binnen de Sawha niet van die aard was om een risico te lopen, had zij hiernaar op zijn minst onderzoek moeten voeren, quod non.

Ten derde staat de verwijzing van verwerende partij naar het feit dat verzoekster en haar broer zogezegd probleemloos tot 2015 in Irak hebben verbleven evenmin in de weg van een erkenning op basis van verzoeksters profiel als familielid van Sahwaleden. Bovendien wordt deze bewering van verwerende partij hierna weerlegd.

2.2 De directe aanleiding voor verzoeksters vertrek

Zowel verzoekster als haar broer en diens echtgenote legden uit dat zij Irak ontvluchtten nadat verzoeksters broer bij het verlaten van zijn woning op 11 juni 2015 beschoten werd vanuit een wagen door de milities. Hierover legden zij uitgebreide en gelijklopende verklaringen af tijdens de twee gehoren. (zie o.a. CGVS I [H.], p.4, 6, 12-13, CGVS II [H.] p. 12, CGVS I [S.] p.5, CGVS II [S.], p.7 ev. en p. 12, CGVS I [R.] p.29 en CGVS II [R.] p.9) Deze aanval vormde directe aanleiding van verzoeksters vertrek uit Irak.

Ondanks de uitgebreide verklaringen, stelt verwerende partij in de bestreden beslissing erg beknopt: "Bijgevolg kan evenmin geloof worden gehecht aan de concrete bedreiging die u op 11 juni 2015 zou gekend hebben, waarbij uw woning beschoten werd en de brand of het bombardement dat zou hebben plaatsgevonden in uw woning na uw vertrek uit Irak. U plaatst dit incident immers in een lange rij van vervolgingsfeiten - waaraan zoals gezegd geen geloof kan worden gehecht - die het gevolg zouden zijn geweest van de activiteiten van u en uw vader voor de Sahwa in de periode van 2008 tot 2010. Het is bovendien weinig waarschijnlijk dat u pas 5 jaar nadat u gestopt was met werken voor de Sahwa in 2015 plotseling en voor het eerst zou bedreigd worden door de milities. "

Verwerende partij weigert geloof te hechten aan het incident dat de directe aanleiding vormde voor verzoeksters vertrek louter om de reden dat zij andere incidenten niet gelooft.

Op het incident zelf wordt door verwerende partij echter niet ingegaan en er wordt geen enkel objectief onderzoek naar gevoerd. Nochtans is de directe aanleiding tot vertrek een kernelement van verzoeksters asielaanvraag in de zin van artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn en artikel 2 en 12 van het gehoorhandvest van verwerende partij en gebiedt de onderzoeksplicht dit te onderzoeken.

Het is ook niet nodig dat andere vervolgingsfeiten ook waargebeurd zouden zijn. Het schietincident van 11 juni 2015 maakt op zich vervolging uit en kan dan ook op zich - gezien de reden ligt in het werk bij de Sahwa van verzoeksters broer en vader - volstaan om internationale bescherming te verlenen.

Uit de bestreden beslissing blijkt bovendien dat verwerende partij veel waarde hecht aan het feit dat verzoekster pas in 2015 uit Irak is vertrokken. Dit zou het risico op vervolging ondermijnen.

Verwerende partij gaat er echter volledig aan voorbij dat verzoekster gedurende de periode 2010 — 2015 voortdurend van woonplaats veranderde, op de vlucht voor bedreigingen. Zij leefde allesbehalve "probleemloos" in Irak.

Het incident van 11 juni 2015 vormde de spreekwoordelijke druppel die verzoekster deed beslissen het land te moeten verlaten.

Verzoeksters broer legde tijdens het gehoor meermaals uit dat hij sinds dit incident bijzonder veel schrik kreeg voor zijn gezin en daarom vond dat het zo niet langer kon. Na vijf ellendige jaren ondergedoken te hebben geleefd te midden van sektarisch geweld was de persoonlijke aanval op verzoeksters broer en het hieraan gekoppelde gevaar voor zijn familie een gegronde reden om te vertrekken. (zie CGVS I [H.], p. 4,9,14, CGVS II [H.] p. 10, 12-16, CGVS II [S.] p.3, CGVS I [R.], p. 1,7,16)

Het is dus helemaal niet zo dat hun verblijf tot in 2015 in Irak erop zou wijzen dat verzoekster geen reëel risico op vervolging loopt.

2.3 De zogenaamde tegenstrijdigheden met wat verzoekers vader verklaarde bij zijn asielaanvraag en lacunes in het relaas van verzoekster

In plaats van de kernelementen van verzoeksters asielrelaas te onderzoeken, ni. het werk bij de Sahwa van haar broer en vader en de concrete bedreigingen die zij daardoor onderging, focust verwerende partij in de bestreden beslissing op minder essentiële zaken die een negatieve beslissing absoluut niet kunnen schragen.

Ten eerste ziet verwerende partij tegenstrijdigheden in de verklaringen van enerzijds verzoekster, haar broer en schoonzus en anderzijds verzoeksters vader. Verwerende partij hecht hieraan echter teveel belang, omdat verzoeksters vader reeds erkend werd in 2011. Bij de beoordeling van de verklaringen van verzoekster, haar broer en schoonzus over de gebeurtenissen die aanleiding gaven tot het vertrek van hun (schoon)vader, moet hiermee rekening worden gehouden. Het betreft immers verklaringen over gebeurtenissen die zich zo'n zeven jaar geleden afspeelden. In dit geval is het aannemelijk dat bepaalde chronologie of exacte aantallen kunnen verloren gaan in het menselijk geheugen en dat de accuraatheid om zaken te beschrijven, vermindert.

Ook moet rekening worden gehouden met de context waarin de gebeurtenissen zich hebben afgespeeld. Verzoekster en haar familie bevonden zich in Irak te midden van sektarisch geweld en chaos die hen ertoe dwong voortdurend van woonplaats te veranderen. Wanneer dan bijvoorbeeld wordt gevraagd naar het aantal aanvallen of op welke woonplaats zich bepaalde zaken afspeelden, hoeven bepaalde afwijkingen niet tot ongeloofwaardigheid te leiden.

Bovendien werd verzoeksters vader erkend als vluchteling. Dit betekent dat hem toch een algemene geloofwaardigheid moet worden aangemeten.

Uit de verschillende gehoorverslagen blijkt ook dat verzoeksters vader niet veel over zijn problemen vertelde aan zijn zoon, dochter en schoondochter.

Zo verklaarde zijn zoon:

"En was dat na de moordpoging als hij in de auto zat of ervoor? Nee, dat was ervoor, want dat incident van zijn auto was de aanzet om te vertrekken. En mijn vader is een heel zwijgzaam type, hij zal niet veel vertellen.

(...) Maar tussen de moordpoging in zijn auto en zijn vertrek, heeft hij dan nog bedreigingen gekend? Nee, om eerlijk te zijn ik weet het ook niet; want hij vertelt ons niks. " (CGYS II [H.], p.9)

En zijn dochter:

"Heeft uw vader hier iets meer over verteld? Mijn vader spreekt niet over zulke dingen bij ons.

(...) Uw problemen zijn hiermee begonnen, dus het lijkt mij wel logisch dat u zich afvraagt van wie of waarom deze brief aan jullie werd gericht? Ik heb een karakter dat niet veel wil weten, ik ga niet vragen naar iets waar niemand iets over wil vertellen. Mijn vader vertelt ons ook niet veel hij probeert ons te beschermen. Hij vertelde nooit iets aan mij of mijn moeder. " (CGVS I [R.], p. 17)

"Heeft uw vader nog gesproken over het incident van de beschietingen in de maand van uw broer? Het is een van de bekende feiten, mijn vader spreekt nooit over deze zaken hij wil ons geen last bezorgen.

(...) Vertel eens meer over uw vader wat deed hij wat heeft hij gezegd wat was zijn reactie? Mijn vader is niet van de soort dat alles vertelt ik kan hem lezen, hij is ook bang. Voor hem is het niet zo gemakkelijk dat zijn vrouw en dochter wenen en ongerust en bang zijn dat is geen gewone situatie die mijn vader wou voor zijn vrouw en zijn dochter. " (CGVS I [R.], p.22)

"U zei hij hielp ook bij de Iraakse troepen en de Amerikaanse troepen wat bedoelt u dan precies? Ze werken samen met de Amerikaanse troepen, informatie doorgeven ook.

Wat voor informatie? Dat weet ik niet, hij vertelde nooit iets aan ons. " (CGVS I [R.], p.25)

"En op welke manier werkte hij dan juist samen? Het is zo dat mijn vader dit onderwerp niet aankaartte bij ons; hij vertelde dat niet door dat is zo 'n beetje de gewoonte in Irak. (...) Hoe komt het dat u daar niets over weet? Omdat mijn vader daar niets over verteld, niet tegen mij, niet tegen mijn moeder.

En waarom niet? Omdat dat zo 'n gewoonte is om niets te vertellen tegen ons, ze vertelt niets tegen ons." (CGVS II [R.], p.3)

In het licht van deze spontane verklaringen kan verwerende partij verzoeker en zijn zus niet verwijten dat zij bepaalde zaken over wat hun vader overkwam, niet weten of niet helemaal precies kunnen navertellen. Deze argumenten kunnen de negatieve beslissing dan ook niet schragen.

Verwerende partij focust op bepaalde summiere tegenstrijdigheden die ze heeft kunnen vinden in de verklaringen van drie verschillende personen in zeven verschillende gehoren. Verwerende partij lijkt hierbij te vergeten te objectieve elementen van verzoekers relaas te onderzoeken, zoals bijvoorbeeld zijn werk bij de Sahwa (zie hierboven) en de fysieke letsels die hij overhield aan bepaalde vervolgingsfeiten. Verzoeker verklaarde dat hij bij de moord op zijn neef [B.G.] verwondingen opliep aan zijn schouder en legt hiervan een medisch attest voor. (stuk 10)

Sommige tegenstrijdigheden die verwerende partij aanhaalt, zijn geen tegenstrijdigheden. Zo vindt verwerende partij het "weinig consistent" dat verzoeker verklaarde dat zijn neef [B.] op ongeveer 50 meter van zijn huis werd vermoord, terwijl verzoekers vader in 2011 verklaarde dat [B.] werd vermoord in zijn winkel. Wanneer verzoeker tijdens het gehoor verduidelijkt dat de winkel op 50 meter van het huis ligt, kan verwerende partij dit bezwaarlijk als een tegenstrijdigheid zien. (CGVS [H.] II, p. 18) Het is niet omdat verzoeker en zijn vader in andere bewoordingen de plaats van de moord aanduiden, dat de moord daarom niet is gebeurd.

Zo stelde verzoekers vader dat zijn neef [H.] volgens hem werd vermoord bij hem thuis, omdat zijn echtgenote dit hem had verteld. Verzoeker en zijn zus verklaarden dat de moord plaatsvond in de winkel van [H.]. Omwille van deze tegenstrijdigheid, hecht verwerende partij geen geloof aan de moord op [H.]. Hiermee gaat verwerende partij eraan voorbij dat verzoeker en zijn zus wél identieke verklaringen aflegden, dat verzoeker zelf aanwezig was en hierover uitgebreid kan vertellen en dat verzoekers vader zelf al aangaf dat hij dit via zijn echtgenote had vernomen en zelf niet meer in Irak was. Verwerende partij kan deze gebeurtenis niet zomaar in twijfel trekken omwille van verzoekers vaders verklaringen, die zelf niet aanwezig was en de informatie pas in tweede lijn vernam. Indien verwerende partij zich hierop wilde baseren, had ze op zijn minst verzoekers vader moeten confronteren met deze verklaring en verduidelijking vragen.

Ten tweede hecht verwerende partij in de bestreden beslissing veel belang aan de "inconsistente" verklaringen van verzoekers zus. Een groot deel van de argumenten heeft hierop betrekking.

Het betreft o.a. "inconsistenties" over het aantal keer dat de verschillende huizen van haar vader beschoten werden, over de plek waar de laatste beschieting plaatsvond en over de laatste woonplaats van haar vader. Zoals hierboven uitgelegd, moet hierbij rekening worden gehouden met de context van algemeen sektarisch geweld en voortdurende vlucht en met het feit dat de gebeurtenissen plaatsvonden meer dan zeven jaar geleden.

Verwerende partij vindt dat de psychologische problemen van verzoeksters zus geen afdoende verklaring vormen voor deze inconsistenties. Verwerende partij stelt dat het om flagrante tegenstrijdigheden gaat, dat de voorgelegde medische attesten "geen objectief medisch en/of neuropsychologisch onderzoek bevatten waaruit afgeleid kan worden dat haar cognitief geheugen dermate aangetast zou zijn waardoor ze niet in staat zou zijn om een coherent en consistent relaas naar voren te brengen", dat ze pas na het tweede gehoor bij het CGVS effectief psychologische bijstand vroeg en dat de psychologische problemen op zich geen verband houden met de criteria tot toekenning van internationale bescherming.

Met deze redenering beoordeelt verwerende partij de emotionele toestand van verzoekers zus echter op een verkeerde manier. Verzoeker, noch zijn zus heeft willen beweren dat zij helemaal niet in staat zou zijn om een coherent relaas te doen of dat haar psychologische toestand op zich tot een positieve beslissing zou moeten leiden. Wat daarentegen wel belangrijk is, is dat verwerende partij rekening houdt met de emotionele toestand van verzoekers zus om haar verklaringen naar juiste waarde te beoordelen. Verzoekers zus maakt een erg verwarde en angstige, soms afwezige indruk. Dit valt meteen op bij een gesprek met haar en kon dan ook worden vastgesteld door de dossierbehandelaar.

De psycholoog van verzoekers zus stelt:

"[R.] maakt een zeer verwarde indruk. In gesprekken is ze soms gefocussed maar op andere momenten antwoordt ze naast de kwestie en springt ze van de hak op de tak [R.] geeft ook een zeer naïeve, wat wereldvreemde indruk. Ze sluit zich meestal op in haar kamer en klaagt van hoofdpijn en slaapproblemen. Cliënte kan zeer moeilijk praten over hetgeen er gebeurd is in het verleden, maar ze geeft aan dat dit haar nog steeds beangstigt en dat ze nog vaak nachtmerries heeft. Naar mijn persoonlijke mening is het hierdoor mogelijk dat [R.] niet voldoende in staat was om een interview voor het CGVS op een gestructureerde manier af te leggen." (stuk 11)

Verzoekers zus legde reeds een psychologisch attest voor en merkte ten overvloede op dat het psychologisch niet goed ging en gaat met haar. Uit de gehoorverslagen blijkt eveneens dat ze moeite heeft met chronologie en tijdsaanduiding, zelfs over evidentie zaken zoals haar identiteitskaart:

"[over haar identiteitskaart] Wanneer heeft u deze afgehaald? Ik weet het niet, toen die werd klaargemaakt heb ik die ontvangen.

Is dat jaren geleden of maanden? Kan u dat een beetje situeren? Ik weet het niet ik kan dat niet zeggen."

"[over haar Iraaks diploma] Hoe bent u er dan hier aangeraakt in België? AZ kijkt onbegrijpend. "

"[over haar nationaliteitsbewijs] Wanneer hebt u dat afgehaald? Ik weet het niet precies. Ik heb er niet op gelet. "

"[over de vertaling van haar identiteitskaart] Slaat dat dan op de datum dat u de vertaling liet maken? Want de datum komt niet overeen met wat op uw ID staat? Ik weet het niet, ik heb het aan hem gegeven. " (CGVS I [R.], p. 10-11)

"Wat voor medicatie is dat? Tabletten ik kan de naam niet zeggen. Het is een soort kalmeermiddel. "

"[over een bewijs van haar behandeling en medicatie in Irak] Ik wil daar niet aan herinnerd worden, ik wil de naam niet kennen. " (CGVS I [R.], p. 14)

"[over de beschietingen van haar huis] Wat was uw reactie dan hoe voelde u zich daar bij? Dit wordt nog erger, mijn psychologische toestand werd erger ik kon niet meer slapen, ik huil enorm veel en wakker blijven. Telkens dat ik erover denk wordt het erger voor mij. " (CGVS I [R.], p.20)

"Mijn psychologische toestand is enorm achteruitgegaan. " (CGVS I [R.], p.22)

"[over het tijdstip van de tweede beschieting van haar huis] Gezien mijn toestand ik kan me dat niet precies herinneren hoelang nadien. " (CGVS I [R.], p.23)

"Vertel maar verder? Ik weet niet meer dan dat. Dat is het enige dat ik weet ook Wat betekent dat juist leider zijn van de sawahgroep en cheick van de clan, hoe is hij dat geworden? Hij werd gekozen door leden van de wijk, om de inwoners van de wijk verdedigen. Wanneer is hij verkozen? Dat weet ik niet wanneer. " (CGVS I [R.], p.24)

"[over de milities waartegen haar vader in de Sahwa mensen beschermde] Hoe ziet u dat het een militie is? Ik weet er niets van, alleen die worden milities genoemd, ik ze nooit gezien ik heb ze nooit ontmoet. "

"Wat heeft ze [haar moeder] precies? Probleem met haar beenderen ze kan niet goed stappen, ze heeft hartproblemen en suikerziekte en hoge bloeddruk Ze zag dat ik passeerde in zeer moeilijke psychologische omstandigheden en zij heeft mij aangeraden om samen met mij te vertrekken. " (CGVS I [R.], p.27)

"[over de ontvangst van een dreigbrief] Hoelang wat dat bv. voor uw vertrek uit Irak? Ik kan het niet zeggen, ik weet het niet.

Gaat dat over maanden of jaren? Ik kan niet precies zeggen wanneer, maar het is kort van ons vertrek maar ik kan niet precies zeggen wanneer. " (CGVS I [R.], p.29)

"Bent u zeker dat u daar niet over weet? Ik weet niets over de Sahwa. " (CGVS II [R.], p.3)

"En heeft u gevraagd aan uw vader wat de reden was? Ik heb hem niet gevraagd op dat moment wat ik gechoqueerd en doodsbang, ik ben naar mijn moeder gegaan en bleef enkel wenen en mijn psychologische toestand is ook niet meer zo goed.

(...) En wat is er toen nog gebeurd? Ze hebben opnieuw geschoten op ons huis en psychologische toestand was weer achteruitgegaan. " (CGVS II [R.], p.4)

"En weet u wanneer die beschieting gebeurd is in Hurriya de derde? Ik weet het niet.

Weet u in welke maand? Nee

Weet u in welk seizoen dat gebeurd is? Ik kan me dat niet herinneren, mijn toestand laat het mij niet toe. Telkens als ik mijn beschieting meemaak wordt mijn psychologische toestand achteruitgetrokken. " (CGVS II [R.], p.5)

"En op welke manier was hij dan bedreigd? Mijn moeder heeft dat heel zacht aangepakt omdat ze weet dat ik niet tegen choquerende zaken kan, omdat ik ook verzorgd werd naar Irak, ik ging naar de dokter en ze zei dat hij bedreigd was en daardoor vertrokken is naar het buitenland. " (CGVS II [R.], p.5)

"En de laatste keer dat hij beschoten werd, hoe lang voor zijn vertrek was dat? Ik kan mij dat niet herinneren. " (CGVS II [R.], p.6)

"[over de moord op haar neef [H.]] En waar in Hurriyah? Ik weet het niet. Zoals ik al eerder zei, mijn toestand belemmert mij om alles te herinneren telkens als ik aan het incident van mijn vader denk, wordt mijn toestand slechter. " (CGVS II [R.], p.7)

"En heeft u zelf persoonlijk nog problemen gekend na het vertrek van uw vader? Ja.

De welke? Persoonlijke toestand, ik kan niet slapen, niet eten niet drinken, niet goed slapen, zelfs met water kan ik niets meer doen.

(...) En is dat één keer dat u in Irak naar een dokter geweest of verschillende keren? Ik ben verschillende keren bij een dokter geweest op verschillende afspraken, dat is te wijten aan wat ik

allemaal meegemaakt had zei hij tegen mijn moeder en hij zei dat een andere atmosfeer mij beter zou helpen. " (CGVS II [R.], p.7-8)

"Hebt u nog iets toe te voegen aan uw relaas? Zijn er belangrijke dingen die nog niet besproken zijn? Ik heb niet meer belangrijks toe te voegen, behalve dat ik hoop dat mijn toestand betert, zodat ik lessen kan volgen. " (CGVS II [R.], p. 11)

Uit de gehoorverslagen blijkt duidelijk dat verzoekster bijvoorbeeld de mist ingaat van zodra ze gevraagd wordt gebeurtenissen te situeren aan de hand van een woonplaats (één van de zo- vele die ze er had) of aan de hand van een datum. Gebeurtenissen waarbij ze zelf aanwezig was, kan ze wel op een doorleefde manier vertellen. (zie bv. de aanval op hun huis: CGVS I [R.] p.20, CGVS II p.4) Uit de gehoorverslagen blijkt eveneens dat ze bepaalde vragen niet begreep en dat ze op bepaalde vlakken onwetend is, bijvoorbeeld over het werk van haar vader. Gezien dit werk (terecht) niet in vraag wordt gesteld, wil de onwetendheid van verzoeker dus niet zeggen dat iets niet waar is. Ook blijkt dat ze het psychologisch erg moeilijk heeft en kalmeermiddelen neemt.

Gezien haar emotionele toestand zijn de verwachtingen van verwerende partij alsof zij in staat zou moeten zijn feiten van meer dan zeven jaar geleden in détail na te vertellen, onrealistisch. In elk geval mag haar verwarring over de vraag wanneer en hoe vaak welk huis werd beschoten en over de verschillende woonplaatsen van haar en haar familieleden niet doorslaggevend zijn om internationale bescherming aan zichzelf, haar broer en schoonzus te weigering. Nochtans is dit met de bestreden beslissing wel het geval.

Dat verwerende partij onredelijk streng is bij de beoordeling van verzoeksters verklaringen, blijkt des te meer uit het feit dat bepaalde "inconsistenties" helemaal geen inconsistenties zijn. Zo verwijt verwerende partij haar dat ze pas tijdens het tweede gehoor spontaan vermeldt dat haar vader beschoten werd in de wagen. Echter, gezien haar psycholoog attesteert dat zij mogelijks niet in staat is een coherent verhaal te brengen en gezien haar verwardheid die onmiddellijk opvalt, hoeft dit niet te verbazen. Bovendien, het is niet omdat iemand iets niet spontaan vertelt, dat het niet gebeurd is.

Zo ook verwijt verwerende partij haar dat ze tijdens het eerste gehoor niet zou kunnen aangeven welke neven vermoord werden en wanneer, terwijl ze dit in het tweede gehoor wel zou kunnen. Tijdens het eerste gehoor verklaarde verzoekster: "Wanneer zijn die neven vermoord? Ik ken het niet, ik weet niet wanneer. " (CGVS I [R.], p.26) Tijdens het tweede gehoor noemde ze de namen van de vermoorde neven, kon ze zeggen dat het in Hurriyah gebeurde en dat één neef werd vermoord voor het vertrek van haar vader en twee na zijn vertrek. (CGVS II [R.], p.6) Het is echter niet zo dat ze de moorden in de tijd wist te situeren (zoals verwerende partij beweert) of dat ze er gedetailleerd over kon vertellen. De namen van de vermoorde neven heeft ze altijd geweten. In het eerste gehoor werd er simpelweg niet naar gevraagd. Verzoekster verklaarde enkel dat ze hen niet voldoende kende om te weten wanneer ze precies werden vermoord. Bovendien, mocht ze de namen eerst niet hebben geweten en vervolgens wel, kan dit te wijten zijn aan haar verwarde toestand of zou het niet onlogisch zijn dat ze meer informatie vroeg aan haar broer na het eerste gehoor.

De tegenstrijdigheden en inconsistenties die verwerende partij aanhaalt in de bestreden beslissing zijn erg summier van aard en wegen niet op tegen de opmerkingen hierboven in punt 2.1 en 2.2, nl. dat de kernelementen van het asielrelaas van verzoekende partij gewoonweg niet werd onderzocht.

3. Conclusie

Uit het geheel van voorgaande opmerkingen blijkt dat verzoeksters vraag om internationale bescherming werd afgewezen op basis van een halfslachtig onderzoek, dat niet voldoet aan de hierboven besproken wettelijke bepalingen met betrekking tot de onderzoeksplicht van verwerende partij.

Het onderzoek van verwerende partij schiet schromelijk te kort omdat de kernelementen van verzoeksters asielrelaas niet werden onderzocht. Het administratief dossier bevat geen enkele informatie over de vraag of leden van de Sahwa en hun familie worden vervolgd in Irak, hoewel een eenvoudige opzoeking op internet dit lijkt aan te tonen en hun vader bovendien op deze basis werd erkend. Op de directe aanleiding van haar vertrek uit Irak wordt in de bestreden beslissing nauwelijks ingegaan. De tegenstrijdigheden die verwerende partij opwerpt in de bestreden beslissing hebben voornamelijk betrekking op kleinere verschillen in verklaringen over gebeurtenissen in Irak van meer dan zeven jaar geleden en op verklaringen van ver- zoekster, die zelf veelvuldig aangaf dat ze zich in een emotioneel enorm moeilijke, verwarde en angstige situatie bevindt. Daarom kunnen ze absoluut niet volstaan om internationale bescherming te weigeren.

Op zijn minst kan aan verzoekster het voordeel van de twijfel worden toegekend."

Verzoekster voegt ter staving van haar verzoek volgende stukken toe:

1. Gehoorhandvest CGVS.
2. ARGO project, Common EU Guidelines for processing Country of Origin Information (COI), april 2008, p. 12-13.
3. UNHCR, Beyond Proof, mei 2013.
4. Middle East Policy Council, "Iraq's Tribal Sahwa : It's Rise and Fall", april 2017.
5. The National, "Iraq's Sahwa Fighters awaken to threats from Al Qaida", 20 oktober 2013.
6. Iraq Body Count, Database Incidents.
7. The Australian, "Children of Sahwa militia chief beheaded in Iraq", 20 april 2010.
8. D. Gartenstein-Ross en B. Moreng, "Al-Qaeda's Offensive Against Iraq's Sahwa", 30 september 2013.
9. Medisch attest van dr. Smeets van 2 november 2017 voor verzoeksters schoonzus.
10. Psycho-medisch attest van Sarah Middelbos van 1 november 2017 voor verzoekster.

2.2. Nieuwe elementen

Op 3 mei 2018 maakt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, §1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) een aanvullende nota over waarbij nogmaals de COI Focus "*Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad*" van 26 maart 2018 wordt gevoegd.

2.3. Juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient daarbij niet noodzakelijk op alle aangevoerde argumenten in te gaan.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoeksters verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het VN Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van de subsidiaire bescherming, zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een gemotiveerd arrest te vellen dat aangeeft om welke redenen verzoekster al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.4. Onderzoek van de vluchtelingenstatus

2.4.1. Juridische basis

Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967."

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Verdrag van Genève. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *"die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren."*

2.4.2. Beoordeling

2.4.2.1. Vooreerst dient te worden benadrukt dat verzoeksters' identiteit, nationaliteit en herkomst niet worden betwist. Verder wordt niet betwist dat verzoekster de dochter is van een belangrijke persoon binnen zijn stam, nl. een sjeik, die een voorname rol speelde binnen de Sahwa voor de wijk Al Hurriya in Bagdad. Verzoeksters vader werd bedreigd en ontvluchtte Irak, waarna hij in 2011 als vluchteling werd erkend in België. Evenmin wordt betwist dat zij de zus is van een persoon die actief lid was binnen de Sahwa van 2008 tot 2010. Haar broer H. ontvluchtte Irak en werd als vluchteling erkend bij 's Raads arrest nr. 206 788 van 13 juli 2018.

De Raad stelt verder vast dat verzoekster zelf geen lid van de Sahwa is en was en geen enkele rol speelde in deze groepering.

Uit verzoeksters verklaringen blijkt dat zij bang is van de groepering die haar vader heeft bedreigd. Zij is bang dat zij haar gaan vermoorden of ontvoeren om haar vader onder druk te zetten.

In haar verzoekschrift betoogt verzoekster dat zij deel uitmaakt van een bepaalde politiek gekleurde groep, namelijk als familielid van leden van de Sahwa. Zij meent dat er wel degelijk een risico op vervolging bestaat voor leden van de Sahwa en hun familieleden.

De Raad treedt de commissaris-generaal bij in zijn standpunt dat verzoekster niet kan worden beschouwd als behorend tot het kerngezin van haar vader. Hij stelt terecht vast verzoekster een meerderjarige vrouw is die hoger onderwijs heeft gevolgd, die zich niet in een kwetsbare positie bevindt en die kan terugvallen op een uitgebreid netwerk in Irak. Deze vaststellingen worden niet betwist door verzoekster. Verder blijkt uit de stukken van het administratief dossier niet dat verzoekster behoort tot het kerngezin van haar broer H.

Bijgevolg dient haar verzoek om internationale bescherming op zijn eigen merites afzonderlijk en individueel te worden onderzocht en beoordeeld. Verzoekster dient op een voldoende concrete manier aan te tonen dat haar verzoek voldoet aan de voorwaarden tot verlening van de vluchtelingenstatus.

2.4.2.2. In de *"UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Iraq"* van 31 mei 2012, waarnaar wordt verwezen in de COI Focus *"Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad"* van 26 maart 2018, kan worden gelezen dat leden van de Sahwa een risicoprofiel hebben en dat zij vaak het slachtoffer worden van gerichte aanvallen omwille van een (vermeende) politieke overtuiging. Meer bepaald wordt gesteld:

"c) Sahwa Members, Traditional Tribal, Religious and Community Leaders

Traditional tribal and community leaders, particularly those involved in the Sahwa movement, reportedly continue to be prime targets for armed groups such as Al-Qa'eda in Iraq (ISI/AQI), as was the case throughout 2010, 2011 and early 2012.

Sahwa leaders and members of all ranks are considered "traitors" for their alliance with the MNFI/USF-I or, after the transfer of responsibility, the Iraqi Government. They continue to be targets for roadside bombs and suicide attacks against checkpoints or patrols, as well as assassinations.

In 2011 and 2012, several Sahwa leaders have been singled out for assassination, often by "sticky bombs" or firearms. Family members or civilian bystanders are routinely harmed as attacks frequently target the homes or cars of Sahwa members. Occasionally, Sahwa members are targeted in coordinated attacks. There have also been reports of attacks on former Sahwa members. Extremist groups have reportedly also threatened members of the "Daughters of Iraq" (Banat Al-Iraq).

Other traditional tribal, religious and community leaders, beyond Sahwa members, have also been targeted. The motives behind these attacks are often unknown and may be multifaceted. However, in some cases, the victims were known for their involvement with / support to the Sahwa or their outspoken views against Al-Qa'eda in Iraq (ISI/AQI)."

Hieruit blijkt dat zowel de leiders van de Sahwa als leden van elke rang als 'verraders' worden beschouwd wegens hun samenwerking met de Amerikaanse en geallieerde troepen in Irak en met de Iraakse regering. Leden van de Sahwa, ongeacht hun positie, blijven doelwitten van geweld. Omdat de huizen of auto's van leden van de Sahwa veelvuldig worden gevisieerd, raken familieleden vaak verwond.

Uit de nieuwsartikelen die verzoekster toevoegt aan haar verzoekschrift, blijkt dat de vijandigheid tegen leden van de Sahwa – zowel vanuit de sjiiitische milities als ISIS en de Iraakse regering zelf – nog steeds aanhoudt en actueel is. Het geweld blijkt niet enkel gericht tegen leiders van de Sahwa, maar ook tegen gewone leden. Familieleden raken bij deze aanvallen gewond of worden gedood.

Samengevat, besluit de Raad dat uit deze landeninformatie enkel blijkt dat leden van de Sahwa, ongeacht hun rang, worden gevisieerd. Er blijkt niet dat familieleden van leden van de Sahwa op zich worden gevisieerd of dat zij op zich een doelwit vormen louter omwille van hun familieband met een lid van de Sahwa. Familieleden van leden van de Sahwa maken dus niet het voorwerp uit van groepsvervolging. Wel kunnen familieleden bij aanvallen die gericht zijn tegen leden van de Sahwa gewond of gedood geraken. Familieleden worden dus op onrechtstreekse wijze geraakt door geweld dat is specifiek gericht tegen leden van de Sahwa.

Het enkele gegeven dat verzoekster de dochter en zus is van een lid van de Sahwa, is dus op zich niet voldoende om een gegronde vrees voor vervolging vast te stellen.

Een individuele en in concreto-beoordeling van verzoeksters vervolgingsvrees blijft aldus noodzakelijk.

2.4.2.3. Verzoekster verklaarde weliswaar dat zij aanwezig was toen het huis van haar vader werd beschoten, maar gaf ook duidelijk aan dat haar vader, een voornaam lid van de Sahwa, het doelwit was van de beschieting (CGVS, stuk 6, gehoorverslag 17 juli 2017, p. 4-5). Verzoekster verklaarde verder dat de familie werd bedreigd nadat haar vader vertrok. Zij maakte concreet melding van de moorden op haar neven en de beschieting op het huis van haar broer H. De Raad stelt vast dat deze neven, volgens de verklaringen van haar vader en broer, eveneens leden van de Sahwa waren of minstens erbij betrokken waren, daar zij informatie aan haar vader doorspeelden en haar vader beschermden (CGVS, stuk 23, map met 'landeninformatie', gehoorverslag vader 12 april 2011, p. 18; gehoorverslag broer H. 1 september 2016, p. 7; gehoorverslag broer H. 17 juli 2017, p. 9). Haar broer H. was dan weer een actief lid van de Sahwa gedurende de periode 2008-2010.

Tevens verklaarde verzoekster sinds het vertrek van haar vader in 2010, samen met haar moeder, op verschillende plaatsen te hebben verbleven, met name bij haar broer R., haar zus H. en bij haar tante (CGVS, stuk 12, gehoorverslag 5 april 2016, p. 8). Uit administratief dossier blijkt niet dat zij en haar moeder tijdens hun verblijf bij haar broer, zus en tante enige problemen hebben gekend. Verzoekster verklaarde na het vertrek van haar vader niet persoonlijk bedreigd te zijn geweest en stelde dat er niets meer gebeurde alsook dat er geen enkel probleem is geweest (CGVS, stuk 12, gehoorverslag 5 april 2016, p. 23-24, p. 30; CGVS, stuk 12). Zij maakt evenmin melding van enige bedreigingen, incidenten of problemen die haar broer R., zus en tante zouden hebben gekend sinds het vertrek van haar vader uit Irak en dit omwille van het lidmaatschap van haar vader bij de Sahwa. Er blijkt dan ook niet dat de broer R., zus en tante, bij wie verzoekster verbleven heeft, sinds het vertrek van haar vader op enige wijze worden gevisieerd omdat zij familieleden zijn van een voornaam lid van de Sahwa.

Verzoekster houdt voor dat de beschieting van haar broer H. op 11 juni 2015 de directe aanleiding vormt voor haar vertrek uit Irak. Uit haar verklaringen blijkt echter dat zij op die datum bij haar zus in de wijk Amal verbleef. Er blijkt geheel niet dat zij op enige wijze betrokken was bij deze beschieting (CGVS, stuk 12, gehoorverslag 5 april 2016, p. 8). Zoals reeds vastgesteld, maakt zij immers geen deel uit van het kerngezin van haar broer H.

Verzoekster verklaarde bovendien zelf dat het haar moeder was die besliste dat zij mee moest gaan met haar broer H. toen hij uit Irak vertrok, omdat haar moeder zag dat haar "toestand" zeer moeilijk was en zij dacht dat verzoekster het daar beter zou hebben (CGVS, stuk 6, gehoorverslag 17 juli 2017, p. 10). Haar broer H. verklaarde dat verzoekster zelf niet op de hoogte is van het werk bij de Sahwa maar dat ze "gewoon [is] meegekomen door haar psychologische toestand, daar kreeg ze toen verzorging en ons contact gebeurt via mijn moeder" (CGVS, stuk 23, map met 'landeninformatie', gehoorverslag broer H. 17 juli 2017, p.18).

Haar moeder woont heden bij haar broer R. in Bagdad en zou volgens verzoekster geen problemen hebben gekend sinds haar vertrek (CGVS, stuk 6, gehoorverslag 17 juli 2017, p. 2). In het administratief dossier kan worden gelezen dat verzoekster beschikt over een uitgebreid familienetwerk in Irak. Zij verklaarde dat haar broers R. en A. in Hurriyah woonden, haar halfzus S. in Najaf woont, haar zus Y. in Abushir en haar zus H. in de Al-Amal wijk (CGVS, stuk 12, gehoorverslag 5 april 2016, p. 5). Uit haar verklaringen blijkt dat zij, samen met haar moeder, regelmatig terecht kan bij haar broer R., haar zus en

haar tante. Verzoekster kan dus niet als een alleenstaande vrouw worden beschouwd. Uit haar verklaringen blijkt verder dat verzoekster in Irak toegang had tot een medische behandeling voor haar psychologische problemen (CGVS, stuk 12, gehoorverslag 5 april 2016, p. 13). Haar familie beschikt verder over een huis in Dora dat wordt verhuurd. De huur dient als onderhoudsgeld voor haar en haar moeder (CGVS, stuk 12, gehoorverslag 5 april 2016, p. 24). De commissaris-generaal kan dan ook worden bijgetreden in het standpunt dat verzoekster zich niet in een kwetsbare positie bevindt.

2.4.2.4. Gelet op al deze vaststellingen, maakt verzoekster niet aannemelijk dat zij persoonlijk en rechtstreeks wordt gevisieerd omdat zij een familielid is van twee leden van de Sahwa.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het voorgaande, concludeert de Raad dat een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, niet kan worden aangenomen.

2.5. Onderzoek van de subsidiaire beschermingsstatus

2.5.1. Juridische basis

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Uit dit artikel volgt dat de verzoekster, opdat zij kan genieten van de subsidiaire beschermingsstatus, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

2.5.2. Beoordeling

2.5.2.1. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt vooreerst bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Irak, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

De Raad herinnert er aan dat hij in casu met volheid van rechtsmacht oordeelt, hetgeen een volledig en ex nunc onderzoek omvat, zowel van de juridische als van de feitelijke gronden. De Raad stipt aan dat hij bij de beoordeling van ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, een alomvattende benadering hanteert waarbij in de risico-analyse rekening wordt gehouden met alle vormen van geweld en andere indicatoren die in deze van belang kunnen zijn. Gelet op deze alomvattende benadering, beoordeelt de Raad de feitelijke voorliggende situatie als volgt.

Het staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Irak een gewapend conflict is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak op basis van de stukken uit het rechtsplegingsdossier dient te worden vastgesteld dat het gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden.

In de loop van 2015 kwam ISIS meer en meer onder druk te staan in verschillende regio's in Irak en slaagden de Iraqi Security Forces (ISF), de sjiiitische milities en de Koerdische peshmerga er in om ISIS uit een deel van de veroverde gebieden te verdrijven. In de loop van 2016 werd ISIS verder teruggedrongen en werden grote stukken van het gebied onder controle van ISIS terug ingenomen door regeringstroepen. Eind 2016 waren de dichtstbijzijnde gebieden onder controle van ISIS meer dan 200 kilometer van Bagdad verwijderd. In juli 2017 werden ook Mosul en het grootste gedeelte van de regio errond heroverd op ISIS, en enkele weken later Tall Afar, Hawija en de laatste gebieden van ISIS in Anbar. Midden oktober 2017 richtten de Iraakse strijdkrachten zich op de omstreken gebieden langs de grens met de Koerdische Autonome Regio en werden de Koerdische peshmerga daar verdreven. De stad Kirkuk en nabijgelegen olievelden vielen eveneens terug in handen na het centrale gezag. De herovering van gebieden bezet door ISIS had een duidelijk voelbare impact op de veiligheidssituatie in Irak in het algemeen en in de provincie Bagdad in het bijzonder. Ook in 2017 was er sprake van een verdere daling van het geweld in Bagdad. De oorlog, die in 2014 nog voor de poorten van Bagdad werd gevoerd, was in 2017 honderden kilometers verder weg. De dreiging dat de hoofdstad zou kunnen vallen, is volledig geweken. Op 9 december 2017 verkondigde de Iraakse eerste minister Haider Al-Abadi dat het laatste stukje ISIS-territorium op Iraaks grondgebied was veroverd en dat hiermee een einde was gekomen aan de grondoorlog tegen ISIS.

Aangezien het geweldsniveau en de impact van het geweld regionaal erg verschillend kunnen zijn, dient bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat verzoekster niet betwist dat, gezien haar verklaringen met betrekking tot haar plaats van herkomst in Irak, in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad dient te worden beoordeeld.

De Raad hecht inzake de beoordeling van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet belang aan het laatste standpunt van UNHCR inzake de terugkeer naar Irak. Dit standpunt, de "*UNHCR Position on Returns to Iraq*", waarnaar de verwerende partij verwijst in haar aanvullende nota van 26 april 2018 en dat werd opgenomen in de bronnenlijst van de bij deze nota gevoegde COI Focus "*Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad*" van 26 maart 2018, dateert van 14 november 2016 en is derhalve actueel.

Uit dit standpunt blijkt dat UNHCR zich verzet tegen het terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn uit gebieden in Irak die (i) getroffen zijn door militaire acties, (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, (iii) onder controle blijven van ISIS.

Uit de landeninformatie die wordt bijgebracht door de partijen kan niet worden afgeleid dat Bagdad onder één van de voormelde gebieden valt.

Uit de door de verwerende partij aangeleverde informatie (aanvullende nota CGVS, COI Focus "*Irak De actuele veiligheidssituatie in Bagdad*" van 26 maart 2018) blijkt dat de hoofdstad en de hele provincie Bagdad zich onder controle van de Iraakse regering bevinden. De beveiliging van Bagdad geniet nog altijd een hoge prioriteit en een substantieel deel van het leger en de Federale Politie staat in voor de veiligheid van de hoofdstad. Het geweld dat in Bagdad plaatsvindt neemt in hoofdzaak de vorm aan van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan ISIS. Het doel van ISIS voor Bagdad bestaat er nog steeds in om de Iraakse autoriteiten te dwingen een zo groot mogelijk deel van leger en politie in en rond de hoofdstad te binden en om op deze wijze de aanvalscapaciteit van de strijdkrachten elders in Irak te beperken. Hoewel de groepering zowel de Iraakse veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van ISIS hoofdzakelijk op burgers is gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiiitische burgerbevolking in Bagdad geviséerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiiitische wijken en op openbare plaatsen waar burgers samenkomen. Uit de landeninformatie blijkt evenwel dat ISIS zich nog nauwelijks bedient van

gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders met infanteriewapens. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Er vinden nog nauwelijks door ISIS gepleegde zware aanslagen plaats. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. Daar staat tegenover dat het aantal door ISIS uitgevoerde aanslagen in Bagdad vanaf begin 2017 sterk is teruggelopen in vergelijking met de situatie van 2014 tot 2016. Verder is niet alleen de frequentie maar ook de zwaarte van de aanslagen in 2017, in vergelijking met 2015 en 2016, verder afgenomen. Deze trend werd aan het begin van de ramadan in mei 2017 kort onderbroken. Net zoals in de vorige jaren lanceerde ISIS een "ramadanoffensief" met een toename van aanslagen in heel Irak. Daarna nam het geweld opnieuw verder af. Voor de eerste keer sinds 2013 is er een significante en bijna constante afname van het geweld over een periode van meer dan een half jaar vast te stellen. Deze tendens zet zich in 2018 ook nog voort.

Uit de landeninformatie kan verder niet worden opgemaakt dat er zich in Bagdad militaire acties afspelen. De landeninformatie in het dossier maakt geen melding van militaire confrontaties in Bagdad. Het komt in Bagdad niet meer tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen ISIS en het Iraakse leger. ISIS kwam in 2017, zoals hoger reeds gesteld, in Irak daarenboven meer en meer onder druk te staan en werd steeds verder teruggedrongen, weg van de hoofdstad Bagdad.

Het offensief dat ISIS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat ISIS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden.

Vooraf soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) worden daarbij meer geïsoleerd.

Betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad. Het is nog niet tot aanslagen tegen betogers gekomen. De betogingen werden wel gewelddadiger door de deelname van nieuwe groepen die al meerdere keren hebben gepoogd de internationale zone te bestormen.

Het voormelde geweldspatroon heeft tot gevolg dat er in Bagdad maandelijks doden en slachtoffers te betreuren vallen. Wel blijkt uit de informatie, toegevoegd door verwerende partij, dat het aantal incidenten in Bagdad sinds november 2016 gevoelig is gedaald. Uit de meest recente ter beschikking zijnde cijfers blijkt dat deze daling zich in heel 2017 en de eerste maanden van 2018 heeft voortgezet en, behalve een kleine opflakking van het geweld tijdens de ramadan in de maand mei 2017, heeft geleid tot een significante daling van het aantal slachtoffers, tot op een niveau zoals voor het laatst gezien in 2012.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad veel doden en slachtoffers oplevert, dienen ook andere objectieve elementen te worden meegenomen bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflictgerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat wordt getroffen door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiieten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen, worden verplaatsingen in de stad bemoeilijkt door de talrijke controles (die nu wel meer en meer worden afgebouwd) en is de politieke en sociale onrust sinds de zomer van 2015 toegenomen. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet stilgevallen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren – al zijn er problemen door jarenlang mismanagement en corruptie, door de toestroom van ontheemden uit andere delen van het land en door de talrijke controleposten – en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals hoger reeds werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants en cafés blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen.

Het nachtelijke uitgangsverbod dat voorheen meer dan een decennium gold, werd begin 2015 opgeheven en werd sedertdien niet meer opnieuw ingevoerd. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. Checkpoints worden meer en meer afgebouwd. Hieruit blijkt dat de Iraakse autoriteiten van mening zijn dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd is dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod, alsook de ontmanteling van diverse checkpoints toelaat. Indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was, kan er immers redelijkerwijs van worden uitgegaan dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden beperken. De frequente stroomonderbrekingen hebben tot protestbetogingen geleid. Deze protesten tegen de falende infrastructuur, tegen de corruptie van de overheidsdiensten en tegen de politiek verantwoordelijken konden ongehinderd doorgaan. Inwoners van Bagdad die het zich kunnen veroorloven, hebben een stroomgenerator aangeschaft om de onderbrekingen te overbruggen. Er is gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren zwaar onder druk, en was er in het najaar van 2015 een uitbraak van cholera, die echter kon worden bedwongen. In 2016 en 2017 was er geen nieuwe uitbraak van cholera.

Verder zijn de scholen en universiteiten in Bagdad geopend en worden er nationale toelatingsproeven georganiseerd. Het schoolbezoek ligt tamelijk hoog (de inschrijvingsgraad in basisscholen ligt tussen de 92 en 95% en in de lagere graad van de secundaire school zijn 73 tot 80% van de kinderen ingeschreven) en blijft stabiel sinds 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Immers, indien de situatie in Bagdad van zodanige aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen Bagdad een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet met zich mee zou brengen, kan er vanuit worden gegaan dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu niet het geval blijkt te zijn.

Er is een cultureel leven: er worden concerten georganiseerd (ook in open lucht), en op 8 en 9 september 2017 werd er een kunst- en boekenbeurs georganiseerd in het Abu Nawaspark aan de Tigris. De voetbalcompetitie in de hoogste klasse wordt ook in stadions in de hoofdstad gespeeld. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de Verenigde Naties, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Bagdad blijkt ook een groot aantal intern ontheemden ("IDP's") op te vangen (*"UNHCR Position on Returns to Iraq"*, 16 november 2016 nr. 34) en er blijken sinds het midden van 2015 een toenemend aantal Irakezen terug te keren naar onder andere Bagdad (Ibid., nr. 40). In het afgelopen jaar 2017 is het aantal IDP's in Bagdad sterk geslonken hetgeen de druk op gastgezinnen, de huurmarkt en de openbare dienstverlening heeft verlaagd.

UNHCR vermeldt nergens dat Irakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op de rechtspraak van het HvJ met betrekking tot de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en rekening houdende met alle relevante informatie over de veiligheidssituatie in Bagdad, komt de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, tot de conclusie dat in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekster louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster brengt geen elementen aan die hierover anders kunnen doen besluiten.

2.5.2.2. Vervolgens moet worden onderzocht of verzoekster omwille van haar individuele situatie, met name omwille van concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden, een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4, §2, a), b) en c) van de Vreemdelingenwet omdat zij specifiek wordt geïdendeerd dan wel omdat in hare hoofde een verhoogd risico bestaat op een ernstige bedreiging van haar leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld. Van een verhoogd risico kan, bijvoorbeeld, sprake zijn wanneer een verhoogde kwetsbaarheid, een verscherpte lokale vatbaarheid of een precaire socio-economische situatie tot gevolg hebben dat een verzoeker een groter risico loopt dan andere burgers op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld.

De Raad herinnert eraan dat de persoonlijke omstandigheden die in acht worden genomen in het kader van artikel 48/4, § 2 c), niet van dezelfde aard kunnen zijn als de elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2, sub a) en b) van de Vreemdelingenwet.

In zoverre verzoekster haar verzoek om subsidiaire bescherming baseert op dezelfde reeds aangevoerde vluchtredenen, verwijst de Raad naar wat hierboven reeds werd vastgesteld. Uit de landeninformatie blijkt verder niet dat familieleden van leden van de Sahwa het voorwerp uitmaken van groepsvervolging. Evenmin zijn er in hoofde van verzoekster concrete aanwijzingen dat zij heden louter omwille van het feit dat zij familielid is van leden van de Sahwa, rechtstreeks wordt geïdendeerd.

Verzoekster brengt voorts geen aantoonbare persoonlijke omstandigheden aan die wijzen op een verhoogd risico op een ernstig bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld. Wat betreft haar 'psychologische toestand' stelt de Raad vast dat er geen concrete objectieve medische en/of neuropsychologische diagnose voorligt.

De Raad ontwaart in het rechtsplegingsdossier verder geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoekster in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het voormelde blijkt niet dat er in verzoeksters geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Bagdad een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

In de mate dat verzoekster aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal verplicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op het CGVS tweemaal werd gehoord. Tijdens deze interviews kreeg zij uitgebreid de mogelijkheid haar vluchtredenen uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, hetgeen zij ook gedaan heeft, heeft zij zich tijdens de gehoren laten bijstaan door haar advocaat, en werd zij tijdens beide gehoren bijgestaan door een tolk die het Arabisch machtig is.

De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over verzoeksters land van herkomst en op alle dienstige stukken. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.7. Waar verzoekster artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 geschonden acht, geeft zij niet de minste toelichting over de wijze waarop zij deze bepaling geschonden acht. Dit middelonderdeel is dan ook onontvankelijk.

2.8. Uit wat voorafgaat is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

2.9. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekster niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien juli tweeduizend achttien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES